

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

02 mai 2013

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte

Petru Ursache,

Judecători

Iurie Diaconu, Elena Covalenco, Valentina Clevadî,
Sveatoslav Moldovan,

cu participarea:

procurorului

Sergiu Crijanovschi,

inculpaților

Levința Vitalie, Levința Pavel,

avocaților

Veaceslav Țurcan, Maxim Belinschi,

a judecat în ședință publică recursul ordinar împotriva sentinței Curții de Apel Chișinău din 07 noiembrie 2012, declarat de procuror, de avocații Veaceslav Țurcan și Maxim Belinschi, în cauza penală privind inculpații

***Levința Vitalie Ștefan**, născut la
26 martie 1971 în s. Chiperceni, r-nul Orhei, domiciliat
în mun. Chișinău, str. Botanica Veche 6, ap. 2, cetățean
al Republicii Moldova, fără antecedente penale;*

***Levința Pavel Ștefan**, născut la
08 septembrie 1974 în s. Chiperceni, r-nul Orhei,
domiciliat în mun. Chișinău, str. Botanica Veche 43/1,
ap. 1, cetățean al Republicii Moldova, fără antecedente
penale.*

Termenul de examinare a cauzei

în instanța de fond: - 07 noiembrie 2012,

în instanța de recurs: 06 februarie - 02 mai 2013.

Procedura de citare legal îndeplinită.

Procurorul s-a pronunțat pentru admiterea recursului acuzatorului și respingerea recursului declarat de avocați.

Avocatul și inculpații au susținut recursul declarat de avocați și au solicitat respingerea recursului procurorului.

Asupra recursurilor ordinare, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Colegiului penal al Curții de Apel a Republicii Moldova din 16 aprilie 2002, Levița Vitalie și Levița Pavel au fost condamnați în baza art. 88 pct. 1), 3), 4), 6), 7), 8) ,9) Cod penal (1961) la 18 ani privațiune de libertate, fiecare, în baza art. 15, 88 pct. 1), 4), 6), 8) Cod penal (1961) la 16 ani privațiune de libertate, fiecare, în baza art. 116 alin. 2 Cod penal (1961) la 3 ani privațiune de libertate, fiecare și în baza art.74² alin. 2 Cod penal (1961) la 8 ani privațiune de libertate, fiecare.

În temeiul art. 39 Cod penal (1961), pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, le-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 20 de ani privațiune de libertate, fiecare, cu executarea pedepsei în colonie de corectare prin muncă cu regim înăspriț.

Prin aceeași sentință au fost condamnați și Obrucicov S., Golînschii E., Lencov V., Lungu I., Jecov V., dar în privința lor hotărârile judecătorești nu se contestă.

2. În fapt, instanță de fond a constatat că:

la 30 martie 1999, ora 12.30, Levița Vitalie, Levița Pavel și alte persoane în privința cărora cauza a fost disjunsă, aflându-se pe str. Zelinski, mun. Chișinău au săvârșit tentativă de omor a cet. Grișcenco și Jdanov, efectuând împușcături din automat asupra automobilului Audi-80, în care se aflau părțile vătămate și care au izbutit să fugă din acel loc.

Tot ei, la 18 septembrie 1999, ora 18.00, împreună cu alte persoane în privința cărora cauza a fost disjunsă, aflându-se în s. Speia, r-nul Anenii Noi, au efectuat împușcături din automat asupra lui Simonov O., omorându-l. Apoi au tentat, prin aceeași metodă, să-l omoare și pe Durnopian O., însă ultimul a fugit din respectivul loc.

Tot ei, la 17 decembrie 1999, ora 10.00, împreună cu alte persoane în privința cărora cauza a fost disjunsă, aflându-se pe str. Cuza-Vodă 17/7, mun. Chișinău, au săvârșit tentativa de omor, prin împușcare din automat, a părților vătămate Durnopian O., Motanschii A. și Pașcov V., care au izbutit să fugă din acel loc.

La 30 ianuarie 2000, Levița Vitalie, împreună cu alte persoane în privința cărora cauza a fost disjunsă, au efectuat împușcături din pistolul „Makarov” asupra părții vătămate Panasiuc I., omorându-l.

La 10 februarie 2000, Levița Vitalie, Levița Pavel, împreună cu alte persoane în privința cărora cauza a fost disjunsă, aflându-se pe str. Zelinski, mun. Chișinău, i-au privat ilegal de libertate pe Grișcenco, Dragan și Chirtoacă, urcându-i cu forța în automobilul „RAF”, iar ulterior au săvârșit omorul lui Grișcenco prin împușcare din pistol.

În a doua jumătate a lunii februarie 2000, Levița Vitalie, Levița Pavel, împreună cu alte persoane în privința cărora cauza a fost disjunsă, au pregătit omorul și au săvârșit tentativa de omor a părții vătămate Babuc A., prin filarea acestuia la locul de trai din or. Durlești și str. Albișoara 68, mun. Chișinău.

Levița Vitalie, Levița Pavel și alte persoane în privința cărora cauza a fost disjunsă, au comis infracțiunile nominalizate fiind membri și participanți activi ai unei organizații criminale.

Instanța a exclus din învinuirea inculpaților acuzarea lor și în baza art. 227 alin. 2 Cod penal (1961) – procurarea, purtarea și folosirea armelor de foc, deoarece aceste acțiuni se cuprind în dispoziția art. 74/2 alin. 2 Cod penal (1961).

3. Avocatul Ungureanu Tudor și inculpații au declarat recursuri ordinare, în care au solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri, prin care inculpații Levița Vitalie, Levița Pavel să fie achitați.

Recurenții au indicat că vinovăția inculpaților de săvârșirea infracțiunilor incriminate nu este dovedită. Sentința este bazată pe declarațiile inculpaților de recunoaștere a vinovăției obținute prin maltratare și încălcarea dreptului la apărare, deoarece nu le-au fost permise întrevederi cu avocații.

Potrivit deciziei Curții Supreme de Justiție din 22 octombrie 2002, recursurile au fost respinse ca neîntemeiate.

4. Din oficiu, instanța a exclus din sentința atacată condamnarea lui Levița Pavel în baza art. 116 alin. 2 Cod penal (1961), deoarece prima instanță a depășit limitele învinuirii în acest sens.

Instanța de recurs a reținut că în rest, sentința este legală și întemeiată.

5. La 04 aprilie, 24 iulie și 17 august 2009, avocatul Ungureanu T., condamnații Levița Vitalie și Levița Pavel au declarat recursuri în anulare, în care au solicitat casarea hotărârilor judecătorești, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri, prin care ultimii să fie achitați.

Recurenții au invocat ca prin hotărârea CțEDO din 16 decembrie 2008 în cauza *Levița vs Moldova*, s-a constatat violarea drepturilor inculpaților prevăzute la art. 3 și 6 § 1 din CEDO, în aspectul că în cadrul urmăririi penale în luna noiembrie 2000 ei au fost maltratați să recunoască vina, plîngerile acestora cu privire la aplicarea torturii față de ei nu au fost investigate, iar instanțele judecătorești au fondat ilegal condamnarea inculpaților pe declarațiile lor inițiale, deoarece au fost obținute prin tortură.

6. Conform hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție din 02 februarie 2010, recursurile în anulare au fost admise, casată sentința Curții de Apel a Republicii Moldova din 16 aprilie 2002 și decizia Curții Supreme de Justiție din 22 octombrie 2002 în partea condamnării lui Levița Vitalie și Levița Pavel, și dispusă rejudecarea cauzei de către Curtea de Apel Chișinău.

Instanța de recurs a reținut că declarațiile inculpaților privind recunoașterea vinovăției date în cursul urmăririi penale, pe care se bazează sentința instanței de fond, au fost obținute prin aplicarea violenței fizice și psihice față de ei de către colaboratorii poliției. În acest sens, atât la urmărirea penală, cât și în ședința instanței de fond, ei au formulat cereri, care nu au fost examinate în modul prevăzut de lege.

Din conținutul sentinței și al deciziei instanței de recurs ordinar rezultă că motivele privind ilegalitatea probelor pe care se întemeiază concluzia instanței de judecată nu au fost examinate în modul prevăzut de lege.

În sensul art.195/1 și 246 CPP (1961), plîngerea înaintată în ședința de judecată împotriva hotărîrilor și acțiunilor organului de urmărire penală și ale procurorului urmează a fi examinată de instanță nu doar în sine, printr-o simplă înșiruire a declarațiilor inculpatului, ci printr-o analiză obiectivă, completă și sub toate aspectele de fapt și de drept, motivele fiind confruntate cu susținerile făcute întru combaterea lor de către inculpat, precum și cu întregul material probator al cauzei. Neexaminarea cererii inculpatului, soluționarea căreia este necesară pentru aflarea adevărului, echivalează cu nerezolvarea fondului cauzei.

Prin urmare, instanța de fond era obligată să verifice dacă plîngerile inculpaților împotriva acțiunilor organului de urmărire penală au fost examinate multilateral, obiectiv, eficient și complet, prin prisma exigențelor jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului (*hotărîrile CtEDO - Labita vs Italia; Tanrikulu vs Turcia; Kaya vs Turcia*).

Instanța de fond a desfășurat o activitate insuficientă vizavi de plîngerile inculpaților, în vederea prezentării unei concluzii certe privind circumstanțele în care lor le-au fost cauzate leziuni corporale în timp ce se aflau în detenție, fiind supuși cercetării penale, această chestiune nefiind soluționată.

Inculpaților le-a fost îngădit dreptul la examinarea obiectivă și efectivă a contestației privind admisibilitatea unei probe principale folosite împotriva lor – declarațiile de autodenunțare.

Astfel, în ședința de judecată ei au pretins că au fost maltratați de către organele de cercetare penală în timpul interogatoriului din 04 noiembrie 2000 și ulterior, referindu-se la rezultatele examinării medicale. Ca urmare a torturii, ei au fost impuși să facă declarații autoincriminatorii, care nu au fost susținute în ședința de judecată.

Din materialele cauzei, rezultă că plîngerea privind maltratarea nu a fost examinată în ședința de judecată. Adică instanța de fond nu a acordat deplină eficiență prevederilor art. 14, 271 și 272 Cod de procedură penală (1961), ceea ce echivalează cu nerezolvarea fondului cauzei, fapt care determină concluzia privind ilegalitatea și netemeinicia sentinței pronunțate.

În sensul prevederilor art. 298 alin. (4) Cod de procedură penală, plîngerea lor urma să fie examinată de către procuror în modul prevăzut la art. 274 Cod de procedură penală, într-o procedură separată.

Pe lângă aceasta, instanța de fond nu a efectuat calificarea infracțiunilor reținute în sarcina inculpaților în modul prevăzut de lege, astfel nefiind indicate semnele componentei infracțiunii prevăzute de norma penală, în baza căreia inculpații au fost condamnați.

Semnificative în acest sens sunt concluziile expuse de CtEDO în hotărîrea *Levința vs Moldova*, că în cauza dată a avut loc o violare a art. 3 al Convenției în ceea ce privește maltratarea reclamantilor la 04.11.2000 și omisiunea de a-i transfera ulterior într-un loc sigur, asistența medicală insuficientă acordată reclamantilor și omisiunea de a investiga, în mod corespunzător, plîngerile lor cu privire la maltratarea din anul 2000, precum și că a avut loc o violare a art. 6 § 1 din Convenție.

7. Prin sentința Curții de Apel Chișinău din 07 noiembrie 2012, procesul penal pe art. 290 alin. (1) Cod penal în privința inculpaților Levința Vitalie și Levința Pavel, iar în privința inculpatului Levința Vitalie și pe art. 166 alin. (1) Cod penal, a fost încetat, în baza art. 332 alin. (1) Cod de procedură penală și art. 60 Cod penal, în legătură cu expirarea termenului de prescripție pentru tragere la răspundere penală.

Levința Vitalie Ștefan a fost condamnat în baza art. 88 pct. 1), 6), 7), 8), 9) Cod penal (1961) la 15 ani închisoare, în baza art. 15, 88 pct. 1), 4), 6), 8) Cod penal (1961) la 10 ani închisoare și în baza pe art. 74/2 alin. 2 Cod penal (1961) la 7 ani închisoare.

În temeiul art. 39 Cod penal (1961), pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, lui Levința Vitalie i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 16 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis, începând cu ziua reținerii, deducându-se perioada pedepsei executate de la 30 octombrie 2000 până la 04 februarie 2011.

Levința Pavel Ștefan a fost condamnat în baza art. 88 pct. 6), 7), 8), 9) Cod penal (1961) la 14 ani închisoare, în baza art. 15, 88 pct. 1), 4), 6), 8) Cod penal (1961) la 10 ani închisoare și în baza art. 74/2 alin. 2 Cod penal (1961) la 7 ani închisoare.

În temeiul art. 39 Cod penal (1961), pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, lui Levința Pavel i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 15 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis, începând cu 07 noiembrie 2012, deducându-se perioada pedepsei executate de la 30 octombrie 2000 până la 04 februarie 2011.

În fapt, instanța de fond a constatat că în perioada ianuarie 1998 - februarie 2000, Radulov I. și Stasiucov P. au înființat o organizație criminală și au condus activitatea ei, fiind ulterior condamnați pentru infracțiunile comise prin sentința Curții de Apel a Republicii Moldova din 07 octombrie 2003. Prin sentința Curții de Apel a Republicii Moldova din 16 aprilie 2002 au fost condamnați și complicii Golînschii E., Lungu I., Lencov V., Jecov V.

Inculpații Levința Pavel și Levința Vitalie, fiind membri ai acestei organizații criminale, împreună cu alți membri, distribuind rolurile și obligațiunile între ei, realizau omoruri la comandă, pentru împărțirea sferelor de influență între diferite grupări criminale, pentru înlăturarea concurenților în activitatea comercială, precum și alte infracțiuni grave și deosebit de grave.

Ei participau la adunările organizației, închiriind locuințe în mun. Chișinău str. Miorița 5/1 ap. 27, str. A. Russo 18/1 ap. 102, str. Ginta Latină, 5 „b” ap. 53, bd. Dacia 12/1 ap. 47, Albișoara 76/2 ap. 60, str. Zoologică 6 ap. 117, str. Ogorodnaia, 60 ap. 192, str. Negruzzi, 4/2 ap. 31.

La dispoziția organizației erau puse 9 automate „AKC” și „AKM”, o armă „CDB”, o carabină „Tigru”, 3 pistoale „TT” și unul de model nedeterminat, un aruncător de grenade „ТП-25”, grenade cu amorsă, cartușe, veste antiglonț, măști etc.

Organizația dispunea de automobile, mijloace de legătură prin telefonie mobilă, uniforme de diverse tipuri, stații radio, binocluri, aparate de noctoviziune și ochire, echipament al colaboratorului de poliție.

Infracțiunile cu participarea nemijlocită a lui Levița Vitalie și Levița Pavel au fost comise în următoarele circumstanțe.

Tentativa de omor asupra lui Grișcenco și Jdanov.

Levița V., Levița P., împreună cu Radulov I., Obrucicov, Stasiucov și alte persoane, au procurat automobilul IJ-2715 NCAN 510, 2 automate AKM-74 cu calibrul 7,62 mm și AKM 5,45 mm, muniții și dispozitive optice pentru, 2 stații de radio „Kenwood”.

La 30 martie 1999, Grișcenco E. se afla în oficiul din clădirea sanatoriului „Constructorul”, str. Zelinski, mun. Chișinău. Levița Pavel s-a urcat pe acoperișul unui bloc din apropiere și îl urmărea pe Grișcenco E., iar Levița Vitalie aștepta în automobilul „Audi-80”.

La ora 12.30, Levița Pavel și o altă persoană l-au anunțat pe Obrucicov, prin stația de radio, despre apariția lui Grișcenco E. însoțit de Jdanov. Aflându-se în automobilul IJ-2715 Obrucicov și persoana pe nume „Sașa” au efectuat multiple împușcături din arma de foc în direcția automobilului „Renaut”, în care se aflau Grișcenco E. și Jdanov, însă ultimii au reușit să fugă.

Tentativa de omor asupra lui Durnopian O. și omorul lui Simonov O.

În septembrie 1999, Golînschii, la indicația lui Radulov și Stasiucov, a organizat omorul lui Durnopian O., fiind atrași Obrucicov, Levița V., Levița P. și alte persoane care intrau în gruparea criminală.

La 18 septembrie 1999, inculpații, împreună cu Obrucicov, Golînschii și alte persoane, înarmându-se cu 2 automate Kalașnikov, calibrul 5.45 mm și 7.62 mm., folosind 2 automobile conduse de frații Levița, s-au deplasat în s. Speia, r-nul Anenii-Noi, unde se afla Durnopian O.

La orele 18.00, Obrucicov și ceilalți complici au deschis focul din automate asupra automobilului în care se aflau Simonov O. și Durnopian O., însă ultimul a reușit să fugă și să scape cu viață.

Golînschii, Obrucicov, Levița V. și Levița P., dorind să ascundă tentativa de omor a lui Durnopian O., au continuat să efectueze împușcături asupra lui Simonov O., până l-au omorât.

Tentativa de omor a lui Durnopian O, Motanschii A. și Pașcov V.

La 17 decembrie 1999 Golînschii, Levița P., Levița V. și Lungu I. au atentat la viața lui Durnopian O., Motanschii A. și Pașcov V. în următoarele circumstanțe.

Omorul lui Durnopian era îngreunat de faptul că în preajma lui tot timpul se afla paza. La dispoziția făptașilor erau automobile de fabricație străină, mijloace de comunicare, o carabină de vânătoare "Tigru", calibrul 7. 62 mm., cu înălțător optic și muniții.

Lungu I., urmărind și analizând informațiile despre convorbirile telefonice, a determinat domiciliul lui Durnopian O. din mun. Chișinău, bd. Cuza Vodă, 17/7, ap. 25.

La 17 decembrie 1999 Lungu I. a comunicat celorlalți membri a grupării criminale că Durnopian O., Motanschii A. și Pașcov V. vor ieși din apartament afară. La orele 10.00, membrii grupării criminale au deschis focul asupra lui Durnopian O., Motanschii și Pașcov, când aceștia ieșeau din scara blocului. Lui Motanschii i-au fost cauzate un șir de leziuni corporale mai puțin grave. Durnopian și Pașcov s-au ascuns și au rămas în viață.

Pregătirea omorului lui Florea I. și tentativa de omor a lui Panasiuc I.

La 30 ianuarie 2000, Obrucicov S., Levința V. și Lencov V. au atentat la viața lui Florea, însă de facto ei au atentat la viața gărzii de corp a ultimului - Panasiuc I.

Levința V. a stabilit locul de trai a lui Florea, parcare unde acesta ținea automobilul, locul și căile de deplasare. Complicii au procurat un pistol „Makarov” și muniții, pe care le păstrau în apartamentul lui Levința V.

La 30 ianuarie 1999, Levința Vitalie, prin mijloacele de comunicare mobile, a informat că Florea se apropie de casa sa. Obrucicov supraveghea, iar Lencov a intrat în scara casei, unde a efectuat împușcături din pistolul „Makarov” asupra lui Panasiuc S., convingându-se că acela este mort, dar confundându-l cu Florea.

Omorul lui Grișenco E., privațiunea ilegală de libertate a lui Grișenco, Dragan și Chirtoacă.

La 10 februarie 1999, Levința Vitalie, Obrucicov, Golînschii, Lungu, au elaborat un plan concret pentru omorul lui Grișenco, din interes material, care era o autoritate a lumii interlope.

A fost procurat automobilul RAF, vopsit în culoare galbenă, după semnele automobilelor de „Urgență medicală”. Levința V., împreună cu alte persoane, au procurat 4 automate și muniții, echipament de polițist, cagule și veste antiglonț.

Lungu I. a stabilit că Grișenco se află pe teritoriul profilactoriului „Constructorul”, str. Zelinski,15, mun. Chișinău. La orele 15.00, toți complicii, cu automobilul RAF, s-au apropiat de oficiul lui Grișenco, fiind îmbrăcați în uniforma colaboratorilor de poliție și înarmați cu 4 automate. La apariția lui Grișenco, însoțit de Dragan și Chirtoacă, la semnalul lui Lungu, complicii i-au atacat, le-au îmbrăcat cătușe, i-au împins în vehiculul RAF, privându-i de libertate. Ajungând într-un loc pustiu, unul din organizatorii atacului, profitând de neputința victimei de a se apăra, l-a omorât pe Grișenco, după ce toți au dispărut de la locul infracțiunii.

Pregătirea și tentativa de omor a lui Babuc A.

În a doua jumătate a lunii februarie 2000, Obrucicov, Levința P., Levința V., Lencov și alte persoane în privința cărora cauza a fost disjunsă au săvârșit tentativa omorului șefului serviciului economic și financiar al Inspectoratului de poliție a mun. Chișinău, Babuc A., însă nu și-au realizat intențiile, din motiv că au fost demascați de colaboratorii poliției.

Levința Pavel, la indicația conducătorilor organizației criminale, a stabilit locul unde locuia Babuc - or. Durlăști și str. Albișoara, 68 mun. Chișinău. Apoi o perioadă îndelungată Obrucicov, Levința P., Levința V., Lencov și alte persoane se deplasau cu automobilele prin oraș pe străzile din apropierea casei lui Babuc în

căutarea lui, duceau o urmărire exterioară, studiau rutele de deplasare cu scopul stabilirii locului omorului planificat.

Prin acțiunile sale premeditate inculpații Levița P. și Levița V. au comis tentative de omor:

asupra lui Grișenco E. și asupra lui Jdanov V. în circumstanțe agravante, cu indicii calificativi - din interes material, asupra a două persoane, prin mijloace periculoase pentru viața mai multor persoane,

asupra lui Durnopian O. în circumstanțe agravante cu indicii calificativi - din interes material, asupra a două persoane, prin mijloace periculoase pentru viața mai multor persoane, de o persoană, care anterior a mai comis infracțiunea prevăzută de art. 88 Cod penal (1961),

asupra lui Motanshii A., Pașcov V., iar Levița V. și în privința lui Panasiuc I., Florea I. în circumstanțe agravante, cu indicii calificativi - din interes material, asupra a două persoane, prin mijloace periculoase pentru viața mai multor persoane, de o persoană, care anterior a mai comis infracțiunea prevăzută de art. 88 Cod penal (1961),

asupra lui Babuc A. în circumstanțe agravante, cu indicii calificativi – care anterior a mai comis infracțiunea prevăzută de art. 88 Cod penal (1961) și în legătură cu îndeplinirea de către victimă a îndatoririlor de serviciu.

Astfel, inculpații Levița P. și Levița V. au comis infracțiunea prevăzută de art. 15, 88 pct. 1), 4), 6), 8) Cod penal (1961).

Inculpatul Levița Pavel a comis omorul lui Simonov O. în circumstanțe agravante, cu indicii calificativi - din interes material, cu o deosebită cruzime, profitând de neputința victimei de a se apăra, cu scopul de a ascunde altă infracțiune, adică a comis infracțiunea prevăzută de art. 88 pct. 6), 7), 8), 9) Cod penal (1961).

Inculpatul Levița Vitalie, împreună cu complicii, atacându-i și încătușându-i pe Grișenco, Dragan și Chirtoacă, i-au împins în vehiculul RAF, culcându-i la podea, i-au privat de libertate și i-au transportat într-un loc pustiu, adică a comis infracțiunea prevăzută de art. 116 alin. 2 Cod penal (1961).

Inculpatul Levița Vitalie a comis omorul lui Simonov O. și Grișenco E. în circumstanțe agravante, cu indicii calificativi - din interes material, profitând de neputința victimei de a se apăra, prin mijloace periculoase pentru viața mai multor persoane, de o persoană, care anterior a mai comis infracțiunea prevăzută de art. 88 Cod penal (1961), adică a comis infracțiunea prevăzută de art. 88 pct.1), 6), 7), 8), 9) Cod penal (1961).

Apartenența la o organizație criminală și participarea la activitatea ei.

Inculpații Levița P., Levița V. au săvârșit, în comun cu Obrucicov, Golînschi, Lencov, Lungu și Jecov, crimele indicate mai sus, fiind membri ai organizației criminale, participând la activitatea ei criminală. Din acest grup făceau parte și alte persoane în privința cărora cauza a fost disjunsă.

Apartenența la organizația criminală și participarea la activitatea criminală se caracteriza prin stabilitatea și coeziunea participanților pentru atingerea scopurilor comune stabilite, elaborarea metodelor de săvârșire a atentatelor comune, fiecare participant la infracțiune conștientiza că aparține la acest grup la

îndeplinirea unei acțiuni criminale sau a tuturor acțiunilor reciproc coordonate. Caracteristic e și faptul că organizația criminală a fost condusă de persoane concrete care asigurau grupul cu finanțe, arme, iar scopul comun era - omorul persoanelor care nu le conveneau și a oamenilor care nu aveau nici o vină.

Acțiunile inculpaților Levița V., Levița P. instanța le-a calificat conform art. 74² alin. 2 Cod penal (1961).

Instanța a specificat că inculpații Levița V., Levița P. sunt subiecți ai infracțiunii prevăzute de art. 74² alin.2 Cod penal (1961) și urmează a fi trași la răspundere în baza acestei legi penale, fiindcă sancțiunea art. 284 alin.(1) Cod penal în vigoare este mai severă.

Dispoziția art. 284 alin.(1) Cod penal nu conține acțiunea de „apartenență”, la organizația criminală spre deosebire de dispoziția art. 74² alin. 2 Cod penal (1961).

Prin urmare, răspunderea altor persoane decât organizatorul organizației criminale, adică a complicilor pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 284 alin.(1) Cod penal, poate avea loc numai prin includerea în învinuire a art. 42 Cod penal, pe când în cazul din speță nu este necesară indicarea în învinuire a art. 17 Cod penal (1961), fiindcă legea penală existentă la timpul comiterii infracțiunii imputate, art. 74² alin. 2 Cod penal (1961) prevedea expres răspunderea pentru apartenența la organizație criminală sau participarea la activitatea criminală a acestei organizații, adică fapte imputate în învinuire ambilor inculpați.

Inculpații Levița V. și Levița P. au mai fost învinuiți în baza art. 227 alin. 2 Cod penal (1961), că ilegal, fără autorizație corespunzătoare, au purtat și păstrat arme de foc și muniții.

Instanța a concluzionat dispunerea încetării procesului penal pe acest articol în legătură cu prescripția tragerii la răspundere penală și în legătură cu faptul, că prin sentința Curții de Apel a Republicii Moldova din 16 aprilie 2002 acuzarea lor pe art. 227 alin. 2 Cod penal (1961) a fost exclusă din învinuire, ca înaintată de prisos.

Totodată, instanța a dispus încetarea procesului în privința inculpatului LevițaV. pe art. 116 alin. 2 Cod penal (1961) în legătură cu prescripția tragerii la răspundere penală.

Referitor la încetarea procesului pe art. 227 alin. 2 și art. 116 alin. 2 Cod penal (1961) instanța a menționat că legea penală în vigoare - art. 166 alin. (1) și 290 alin.(1) Cod penal, prevede sancțiuni mai blânde decât legea penală imputată inculpaților și va înceta procesul în baza legii în vigoare.

Instanța a relevat că în ședința de judecată inculpații Levița V. și Levița P. nu au recunoscut vina, au solicitat adoptarea sentinței de achitare, indicând, că au fost maltratați de către colaboratorii poliției, iar dosarul penal a fost fabricat.

Levița Pavel, a declarat că la 16 noiembrie 2000 și 01 decembrie 2000 a depus declarații și a recunoscut vina fiind impus de procurorul Ivarlac, fiind maltratat seara, după ce s-a terminat ziua de lucru. La audieri, anchetatorul Ivarlac îi dicta ce trebuie să spună, dacă refuza era maltratată de către colaboratorii de poliție Railean, Ciobănaș, Stavilă și Gusev, care îl doborau la pământ cu mâinile legate la spate, picioarele erau legate împreună cu mâinile, de o bară de fier la

încheieturile mâinilor și bătut ore la rând. Ca să nu se audă strigăte, ei îi îmbrăcau masca antigaz pe cap, temporar închideau și aerul. Când a venit avocatul i-a spus că a fost torturat și atunci a fost chemat medicul legist, care a constatat că tălpile sînt umflate, mâinile nu se mișcă de la încheieturi. În cadrul audierii din 16 noiembrie 2000 a asistat avocatul, însă el era influențat de cu seară, când i se spunea ce să declare a doua zi. Din momentul când el a încetat să recunoască vina, nu a mai avut acces nici la avocat, nici la rude. În izolatorul Comisariatului General de Poliție a fost deținut 6 luni. În cadrul urmăririi penale a scris plîngeri referitor la maltratare și că a fost influențat să depună declarații. Declarațiile depuse la 01 decembrie 2000 au fost dictate de anchetatorul Ivarlac, fiind maltratată să recunoască vina pe toate episoadele incriminate lui.

Instanța a reținut că Levița Vitalie și Levița Pavel, fiind audiați în calitate de bănuți și învinuiți, în luna noiembrie 2000 au recunoscut vina în comiterea infracțiunilor imputate.

Totodată, instanța a considerat, că declarațiile de recunoaștere a vinovăției depuse de către Levița Vitalie și Levița Pavel la urmărirea penală, cu excepția declarațiilor lui Levița Pavel depuse la 16 noiembrie 2000, nu pot fi puse la baza sentinței de condamnare ca probe de vinovăție, fiindcă sunt lovite de nulitate.

Astfel, în pct. 101 – 106 al hotărîrii din 16 decembrie 2008 (cauza Levița c. Moldovei) CtEDO a constatat: „, 102. *Curtea a constatat că după maltratarea lor la 4 noiembrie 2000 și după obținerea la 5 noiembrie 2000, ca urmare a acesteia, a probelor, autoritățile, în mod conștient, i-au lăsat pe reclamanți sub controlul deplin al celor care i-au maltratată. Ea a constatat că acest lucru în sine a constituit o continuare a maltratării, contrar articolului 3.*

103. *Reclamanții au făcut mai multe declarații auto-incriminatorii la 7 și 8 noiembrie 2000, în care ei și-au recunoscut în întregime vinovăția în comiterea infracțiunilor de care au fost învinuiți. Curtea face referire la constatarea că ei nu au avut vre-un contact cu avocații lor în perioada 4-8 noiembrie 2000 și că ei au făcut declarațiile lor inițiale, fără a beneficia de consultanță juridică.*

104. *Curtea consideră că declarațiile obținute de la reclamanți în astfel de circumstanțe, ca urmare a torturării lor și în timp ce ei au fost lipsiți de orice asistență din partea avocaților lor, cu excepția intervenției acestora la 4 noiembrie 2000, și confrunțați cu o lipsă totală de reacție din partea autorităților la plîngerile avocaților lor, cad în categoria declarațiilor care nu ar trebui niciodată să fie admise în procedurile penale, deoarece folosirea unor astfel de probe ar face astfel de proceduri inechitabile în ansamblu, indiferent dacă instanțele de judecată s-au bazat și pe alte probe.*

105. *Deoarece reclamanții în această cauză au fost supuși torturii, Curtea nu consideră necesar de a stabili măsura în care instanțele judecătorești naționale s-au bazat pe probele obținute ca rezultat al acesteia și dacă astfel de probe au fost determinante pentru condamnarea reclamanților. Simplul fapt că instanțele judecătorești naționale s-au bazat de fapt pe probe obținute ca rezultat al torturii face ca procesul în întregime să fie inechitabil.*

106. *În astfel de circumstanțe, a avut loc o violare a articolului 6 § 1 al Convenției.”.*

În conformitate cu art. 46 al Convenției Europene pentru Drepturile Omului și a Libertăților Fundamentale, art. 4 din Constituția R. Moldova, hotărârile CtEDO sunt obligatorii pentru executare.

Potrivit art. 6 alin. 5, CPP, în redacția Legii nr. 1579 din 27.02.1998, art. 55 CPP, în redacția din 1961, în cursul procedurii penale, nimeni nu poate fi supus torturii sau tratamentului inuman ori degradant. Probele obținute cu încălcarea prevederilor prezentului Cod sau neexamineate în modul cuvenit în ședință judiciară nu pot constitui temeiul sentinței sau al altor hotărâri judecătorești și documente procesuale.

Prin urmare, având în vedere, că prin hotărârea CtEDO a fost constatat faptul maltratării inculpaților Levița Vitalie și Levița Pavel la depunerea declarațiilor de recunoaștere a vinovăției în perioada 01 noiembrie - 08 noiembrie anul 2000, aceste declarații nu vor fi expuse în prezenta decizie ca probe de vinovăție.

Concomitent, instanța a menționat că va pune la baza sentinței declarațiile inculpatului Levița Pavel, depuse de el în calitate de învinuit la 16 noiembrie 2000, cu participarea apărătorului său, deoarece acestea au fost depuse în condițiile legii.

Instanța de fond a specificat că vinovăția inculpaților Levița Vitalie și Levița Pavel în comiterea infracțiunilor imputate s-a adeverit la judecarea cauzei prin următoarele probe.

Tentativa de omor a lui Grișenco și Jdanov:

Declarațiile lui Levița Pavel, depuse ca învinuit la 16 noiembrie 2000, că el se cunoștea cu Radulov I., Stasiucov P., Golînschii E., Pascari A., Guzun D., Obrucicov S., Carabanov O. Împreună cu aceștia a participat la comiterea infracțiunilor ca făptuitor, îndeplinind cerințele organizatorilor.

În luna martie 1999, împreună cu Guzun D., de pe acoperișul unui bloc locativ de pe bd. Dacia, nu departe de profilactoriul „Constructorul”, el l-a urmărit pe Grișenco și bodyguardii lui. Obrucicov S. și „Sașa” au tras din arme în Grișenco E. și bodyguardul său. Levița V. îi aștepta pe Obrucicov S. și pe „Sașa” în automobilul Audi -100. Radulov V. și Stasiucov P. au organizat și planificat tentativa omorului lui Grișenco. Imediat după eșuarea asasinatului ei au venit în apartamentul amplasat nu departe de magazinul „1000 de mărunțișuri” din mun. Chișinău. Aici erau Obrucicov S., „Sașa”, Guzun D., Levița V. și el, iar Radulov V. și Stasiucov P. i-au muștrat pentru eșec.

Declarațiile părții vătămate Grișenco Natalia, care a declarat că pe inculpați nu-i cunoaște, și că soțul i-a povestit personal că asupra lui a avut loc un atentat în luna martie 1999.

Declarațiile martorului Isac Mihail, care a declarat că lucra șef de sector în poliție, și când a ieșit din profilactoriul „Constructorul” a auzit o rafală de automat. A văzut cum un bărbat, de aproximativ 30 ani fugea. Un automobil „BMW” era găurit de gloanțe. De la colegii de serviciu a aflat că în scara casei din str. Dacia nr. 5, mun. Chișinău, a fost găsit un automat.

Declarațiile martorului Popereca Igor, care a declarat că nu cunoaște inculpații, iar în anul 2000 era în ograda de pe str. Trandafirilor, mun. Chișinău, când a văzut 3-4 persoane cu mască însă nu ține minte anumite detalii.

De martorul Ovcearenco Oleg, care a declarat că pe inculpați nu-i cunoaște. Prin anul 2000 a vândut automobilul „Moscvici IJ 2715” unei persoane necunoscute. La poliție i-au comunicat că din această mașină au fost efectuate împușcături într-o persoană.

De martorul Obrucicov S., care a declarat că cu frații Levința a făcut cunoștință în anul 2002, fiind în detenție. La urmărirea penală a dat declarații în stare de inconștiență, de care avea nevoie ofițerul de urmărire penală.

Instanța de judecată a pus, însă, la baza sentinței declarațiile depuse de către Obrucicov S. în cadrul urmăririi penale.

Astfel, la 4 decembrie 2000, Obrucicov S. a explicat că Stasiucov și Radulov au organizat omorul lui Grișcenco. Frații Levința au adus 2 automate. Ei au așteptat semnalul lui Levința P. și Guzun D., care se aflau pe acoperișul unui bloc și trebuiau să-i comunice când apare Grișcenco. Levința V. îi aștepta în automobilul „Audi-80”. Au deschis foc din automobilul „Moskvici”, însă Grișcenco și Jdanov au ieșit în fugă din automobil. El și „Sașa” au aruncat automatul în stradă, și în scara unui bloc au scos hainele, obiectele ce le purtau pe cap și s-au ascuns. Apoi toți s-au adunat în apartamentul fraților Levința, unde Stasiucov le-a reproșat că n-au putut să-l omoare pe Grișcenco E.

La 27 martie 2000, Obrucicov S. a dat depoziții analogice, iar la 12 mai 2000 a indicat locul amplasării ap. 7 din blocul 12/1 de pe str. Matei Micu, mun. Chișinău, unde el și „Sașa” au locuit, și unde Radulov organiza adunări cu privire la preconizatul omor, fiind prezenți Stasiucov, „Sașa”, Guzun și frații Levința.

De materialele dosarului :

procesul-verbal din 30 martie 1999, conform căruia pe teritoriul profilactoriului „Constructorul” au fost depistate automobilele: „Moskvici”, străpuns de gloanțe, și „Renault”, cu deteriorări cauzate de împușcături din armă de foc, gloanțe și tuburi de cartușe;

procesul verbal din 30 martie 1999, conform căruia în scara blocului nr. 5 de pe bd. Dacia au fost depistate haine, obiecte de pus pe cap și un automat de calibru 5,45 mm;

procesul-verbal din 06 mai 1999, din care reiese că pe teritoriul din apropierea profilactoriului „Constructorul” a fost depistat un automat de calibru 7,62 mm, cu 16 cartușe.

Potrivit expertizei din 05 iunie 2000, scurta și chipiul puteau aparține lui Obrucicov S.

Conform concluziei expertizei balistice din 24 mai 1999, 10 tuburi de cartușe, care au fost ridicate la fața locului, au fost împușcate din automatul AKM depistat pe sectorul din apropierea profilactoriului „Constructorul”.

Potrivit concluziei expertizei balistice din 20 aprilie 1999, 6 tuburi de cartușe, care au fost ridicate la locul faptei, au fost împușcate din automatul depistat în scara casei nr. 5 de pe bd. Dacia.

Tentativa de omor asupra lui Durnopian O. și omorul lui Simonov O. :

Declarațiile lui Levința Pavel, depuse în calitate de învinuit la 16 noiembrie 2000 că, împreună cu Carabanov O. și Obrucicov S., a participat la tentativa de omor asupra lui Durnopian O. și la omorul lui Simonov O.

De martorul Golînschii E., care a declarat că la urmărirea penală a dat declarații sub presiune, inclusiv și în privința fraților Levința. Pe episodul cu Durnopian, Simonov și Grișcenco nu cunoaște nimic.

Însă, a pus în temeiul sentinței declarațiile depuse de către acesta în cadrul urmăririi penale.

Astfel, la 03 decembrie 2000 el a declarat că, îndeplinind indicațiile lui Radulov și Stasiucov, în septembrie 1999, împreună cu Obrucicov, a organizat omorul lui Durnopian. El i-a atras pe Guzun și frații Levința, iar Obrucicov pe Carabanov. Erau înarmați cu automate, 2 radiostații „Kenwood”. La ora 16.00, el, Guzun și Levința P. s-au îndreptat spre s. Speia cu un automobil, iar Obrucicov, Carabanov și Levința V. cu alt automobil. Nu departe de s. Speia Obrucicov, Levința V. și Carabanov au rămas de pîndă, iar el cu Levința P. și Guzun au plecat în s. Speia pentru a se convinge că Durnopian se află la meciul de fotbal. La ora 18.00, Durnopian și Simonov se întorceau acasă. Despre aceasta el i-a comunicat, prin stația radio, lui Obrucicov, Levința V. și Carabanov. Obrucicov și Carabanov au deschis focul asupra automobilului și l-au omorît pe Simonov, iar Durnopian a reușit să fugă.

La 15 septembrie 2000 el a dat depoziții analogice, iar la 22 septembrie 2000 a povestit amănunțit circumstanțele infracțiunii comise, aceste depoziții fiind înregistrate video. Aceste fapte sunt confirmate și prin sentința irevocabilă, pronunțată în privința lui, sentință acare a fost bazată inclusiv și pe aceste depoziții.

De depozițiile lui Obrucicov S. din 21 iulie, 11 octombrie și 4 decembrie 2000, că Golînschii a organizat omorul lui Durnopian, la indicația lui Radulov și Stasiucov. În septembrie 1999 el, Obrucicov, Golînschii, frații Levința și Carabanov, cu 2 automobile conduse de frații Levința, avînd la sine 2 automate și 2 stații radio s-au deplasat în regiunea autogării. Nu departe de s. Speia s-au împărțit în 2 grupe. El cu Levința V. și Carabanov au rămas de pîndă, iar Golînschii și Levința P. au plecat în direcția satului. La ora 18:00, Golînschii, prin stația radio, a comunicat despre apropierea lui Durnopian și Simonov. Cei ce se aflau de pîndă au deschis focul asupra automobilului lui Durnopian și l-au omorît pe Simonov. Durnopian a reușit să fugă.

De materialele dosarului :

procesul verbal din 18 septembrie 1999, din care reiese că pe autostradă Speia - Bulboaca a fost depistat un „Jeep” ,cu urme de împușcături și cadavrul lui Simonov O. Au fost ridicate tuburi de cartușe și gloanțe;

raportul de expertiză medico-legală din 20 septembrie 1999, potrivit căruia moartea lui Simonov O. a survenit în urma rănilor provocate de gloanțe;

raportul de expertiză criminalistică din 24 septembrie 1999, din care reiese că tubul de cartuș ridicat de la locul comiterii infracțiunii este parte a unui glonț militar de calibrul 7,62 și 5,454 mm.

Tentativa de omor a lui Durnopian O., Motanschii A. și Pașcov V.:

De declarațiile lui Levința Pavel, depuse în calitate de învinuit la 16 noiembrie 2000, că în decembrie 1999 Stasiucov și Golînschii au organizat omorul lui Durnopian. Cînd ultimul a ieșit din casă, însoțit de 2 gardieni, asupra lor a deschis focul Carabanov, care ședea pe scaunul din spate a automobilului „Audi-

100”. Conducea acest automobil el, Levița P., iar Levița V. se afla nu departe la volanul altui automobil, așteptând să-i ducă pe toți de la fața locului. Pe la orele 10, membrii grupării au deschis focul asupra lui Durnopian O., Motanshii și Pașcov, când aceștia ieșeau din scara blocului. Lui Motanshii i-au fost cauzate un șir de leziuni corporale, iar Durnopian și Pașcov s-au ascuns și au rămas în viață.

De Obrucicov S., care la judecarea cauzei nu a recunoscut vina, însă instanța a pus în temeiul sentinței declarațiile depuse de el în cadrul urmăririi penale.

Astfel, la 12 octombrie 2000, el a declarat că de la Stasiucov a aflat că Lungu I. a stabilit adresa și numărul de telefon a lui Durnopian. Asupra lui Durnopian și pazei sale de corp a tras Carabanov din automobilul la volanul căruia se afla Levița P. Carabanov nu l-a omorât pe Durnopian, deoarece dispozitivul optic s-a dereglat.

De materialele dosarului:

procesul-verbal din 17 decembrie 1999, conform căruia la intrarea în scara nr. 1 a casei 17/7 din str. Cuza Vodă a fost ridicat un fragment din glonte;

raportul de expertiză balistică din 12 octombrie 2000, din care reiese că acest glonte a fost împușcat din carabina de model „Tigru”, care a fost găsită în apartamentul nr. 27, str. Miorița 5/1, închiriat de frații Levița;

raportul de expertiză medico-legală din 31 octombrie 2000, conform căruia la Motanshii A. au fost depistate plăgi provocate de armă de foc, calificate ca leziuni corporale mai puțin grave.

Pregătirea pentru omorul lui Florea I. și tentativa de omor al lui Panasiuc I.:

De martorul Lencov Vasile, care a declarat că la urmărirea penală a recunoscut episoadele de răpire și omorul lui Grișcenco. Nu ține minte exact câte persoane au participat, dar îi ține minte doar pe Obrucicov, Stasiucov și Carabanov. În mașină se aflau încă patru persoane, nu a văzut fețele lor deoarece erau în mască. Organele de drept l-au impus să dea depoziții împotriva fraților Levița și i-au arătat fotografiile lor. Cu frații Levița a făcut cunoștință la judecată în instanța de fond.

Instanța însă, a pus în temeiul sentinței declarațiile depuse de către Lencov Vasile în cadrul urmăririi penale.

Astfel, la 27 aprilie și 2 decembrie 2000, Lencov a declarat în calitate de învinuit că la sfârșitul lunii ianuarie 2000, el, Obrucicov și Carabanov, la indicația lui Stasiucov, au hotărât să-l omoare pe Florea I. Obrucicov a rămas afară de unde urmărirea, iar el a intrat în scara blocului unde locuia Florea. Acolo a efectuat câteva împușcături asupra unei persoane care se ridica pe scări. Convingându-se că persoana este decedată, împreună cu ceilalți s-au făcut nevăzuți. În apartamentul de pe str. Zoologică, Stasiucov le-a reproșat că l-au ucis nu pe Florea ci pe paza lui de corp, adică pe Panasiuc.

De Obrucicov Serghei, care la 4 decembrie 2000, fiind audiat în prezența apărătorului, a declarat că Radulov și Stasiucov au elaborat un plan pentru a-l omorî pe Florea. Lencov trebuia să tragă în Florea în scara blocului. Carabanov urma să-l aștepte pe Lencov afară, iar el personal trebuia să rămână în automobil. Așa și s-a întâmplat, însă Lencov l-a confundat pe Florea cu paza lui de corp.

De martorul Radulov Iurie, care a declarat că pe inculpați i-a cunoscut în anul 2002, la urmărirea penală. Anchetatorul Ivarlac i-a spus că frații Levința sînt arestați și că el trebuie să spună că a comis infracțiunea împreună cu ei. Anchetatorul Ivarlac i-a pus condiții că trebuie să dea declarații împotriva fraților Levința în caz contrar nu va fi operat, deoarece el era bolnav.

La judecată, în calitate de martor pe această cauză în anul 2002, a depus declarații mincinoase, deoarece în sală mai erau 4 colaboratori operativi, Stăvilă și Gusev de care el se temea.

Însă la judecarea cauzei în anul 2002, martorul Radulov a mai declarat că Levința V. era în relații bune cu o autoritate din lumea interlopă supranumit „Micu”. Levința V. s-a adresat la el cu rugămintea de a-l omorî pe Florea, deoarece acesta îi încurca lui „Micu”. Rugămintea i-a transmis-o Obrucicov și acela a acceptat.

De martorul Stasiucov Petru, care a declarat instanței, că a fost eliberat din închisoare după ispășirea pedepsei. A comis omor hoțului în lege „Jeca” pentru ce a fost condamnat la 18 ani închisoare. Infracțiunea a comis-o cu un grup de persoane, dar nu-i ține minte pe toți. Pe episodul cu omorul lui Grișenco, inculpații Levința nu au participat.

Însă la judecarea cauzei în anul 2002, martorul Stasiucov P. a declarat, că Levința V. i-a spus că Florea îi încurcă în afaceri autorității lumii interlope „Micu” și trebuie de vorbit cu alți complici de a-l omorî pe Florea. Obrucicov a acceptat să-l omoare pe Florea, pentru bani.

De materialele dosarului:

procesul-verbal din 30 ianuarie 2000, din care reiese că în scara 1 din str. Ginta Latină, mun. Chișinău au fost găsite 2 gloanțe, 2 tuburi de cartușe și un glonte de calibrul 9 mm., cât și urme de sînge;

potrivit raportului de expertiză din 04 februarie 2000, gloanțele și tuburile de cartușe depistate la fața locului, și glonte extras din genunchiul pătimitului sunt parte a glontelui pentru pistol de calibrul 9 mm.;

conform raportului de expertiză medico-legală din 03 aprilie 2000, la Panasiuc au fost depistate plăgi provocate de o armă de foc, adică leziuni corporale grave.

Omorul lui Grișenco E. și privațiunea de libertate a lui Grișenco E., Dragan și Chirtoacă:

De succesul părții vătămate Grișenco Natalia, care a declarat că soțul ei Grișenco Evghenii a fost omorît la 10 februarie 2000, fiind împușcat în automobil din pistol.

De martorul Stasiucov P., care a declarat că a participat la comiterea omorului lui Grișenco, dar nu poate spune dacă a participat și Levința V.

Însă, la judecarea cauzei în anul 2002, Stasiucov P., audiat în calitate de martor a declarat, că în automobil erau 7 persoane - el, Pascari, Carabanov, Caplun, Obrucicov, Golînschii, iar la volan se afla Levința V. L-au reținut pe Grișenco și încă 2 persoane, i-au urcat în automobil și pe Grișenco l-au împușcat.

De martorul Obrucicov, care a explicat că a participat la reținerea lui Grișcenco și a găzii lui de corp.

Însă în declarațiile sale de învinuit de la 4 decembrie 2000, Obrucicov a declarat că la 10 februarie 2000 colaboratorul de poliție Lungu a comunicat locul unde se afla Grișcenco. La răpirea lui Grișcenco a participat el, Pascari, Levința V., Lencov, Stasiucov. În timpul reținerii Stasiucov și Lungu țineau legătura între ei. Toți participanții la atac erau înarmați, fiind îmbrăcați în uniformă de polițiști și veste antiglonț cu înscrierea „poliția”. Stasiucov l-a omorât pe Grișcenco. În seara aceleiași zile el, Obrucicov, Stasiucov și Radulov s-au întâlnit în apartamentul lui Lungu. Acolo au aflat că pentru omorul lui Grișcenco, Lungu a primit de la Stasiucov și Radulov 30.000 dolari.

La 4 și 6 aprilie 2000 Obrucicov a dat depoziții analogice, concretizând că nemijlocit înainte de atac frații Levința au adus o geantă cu armament și haine.

De martorul Lencov Vasile, care a declarat instanței că pe frații Levința îi cunoaște din primăvara anului 2001. A recunoscut episoadele de omor asupra lui Rotari și răpirea a lui Grișcenco. Nu ține minte exact câte persoane au participat la răpirea lui Grișcenco, dar îi ține minte doar pe Obrucicov, Stasiucov și Carabanov. În mașină se aflau încă patru persoane necunoscute, dar nu a văzut fețele lor deoarece erau în mască.

Însă, instanța a pus în temeiul sentinței declarațiile depuse de către Lencov în cadrul urmăririi penale:

Astfel, la 27 martie și 2 decembrie 2000 Lencov a recunoscut vina parțial, declarând, că la 9 februarie 2000 Stasiucov și Carabanov au adus o geantă cu 4 automate și au ascuns-o într-un apartament de pe str. Albișoara mun. Chișinău.

La 10 februarie 2000 Stasiucov și Lungu țineau între ei legătură și la indicațiile lui Lungu s-au apropiat de oficiul lui Grișcenco de pe teritoriul profilactoriului. La reținerea lui Grișcenco și a celor 2 paze de corp au participat el, Lencov, Obrucicov, Pascari, Levința V., Stasiucov și Lungu. Toți erau îmbrăcați în formă de polițist și înarmați cu automate și pistoale. La apariția lui Grișcenco și a pazei sale de corp ei i-au atacat, le-au îmbrăcat cătușele și i-au târât în RAF. După omorul lui Grișcenco toți s-au așezat în automobilul condus de Golînschii și au plecat.

La 10 septembrie, 14 septembrie și 23 octombrie 2000, Golînschii a declarat, că după omorul lui Grișcenco, cu automobilul său i-a dus acasă pe Stasiucov, Lencov, Obrucicov, Pascari, V. Levința. Toți erau înarmați.

De martorul Radulov Iurie, a declarat instanței că, din câte cunoaște, frații Levința nu au participat la omorul lui Grișcenco.

Însă, la judecarea cauzei în anul 2002 martorul Radulov a mărturisit că în ziua omorului lui Grișcenco el se afla cu Golînschii în automobilul acestuia. Pentru informația despre locul unde se afla Grișcenco el i-a transmis lui Lungu 30.000 dolari.

De martorul Lupu Ilinca, care a declarat că Levința Pavel i-a închiriat apartamentul nr. 27 din str. Miorița 5/1. În urma percheziției aici au fost depistate pistoale, muniții, automate și dolari. Levința Pavel i-a spus că va pleca și în apartament va locui un prieten, cui i-a și transmis cheia. Aproximativ peste o

săptămîna a intervenit poliția. Anterior, cînd ea a făcut curat în apartament, nu a văzut armament. La percheziție frații Levița nu au participat. Cu persoana care urma să locuiască în casă după Levița Pavel a vorbit la telefon. În ziua cînd Levița Pavel a telefonat-o și i-a spus că pleacă, ea a venit în apartament și a făcut curățenie. Levița Pavel nu locuia în apartament, doar se distra acolo pe la vre-o sărbătoare, deoarece ea făcea apoi curățenie. Levița Pavel era cunoscut cu prezentul ei soț, deaceea i-a dat apartamentul în chirie. În perioada cît Levița Pavel închiria apartamentul, ea a făcut curățenie de cîteva ori și nu a văzut nimic suspect. În locurile unde a fost găsit armamentul, în perioada cînd a făcut curățenie nu se afla nimic. Soțul Lupu Gheorghe tot a fost arestat, ea fiind speriată de către colaboratori poliției să nu spună că Levița Pavel a transmis cheile altei persoane. Soțul i-a spus că în detenție a fost maltratat. Cheile de la apartament nu le-a primit, lucruri de ale lui Levița Pavel în apartament nu erau. De către colaboratorii de poliție a fost amenințată că va fi dată afară de la universitate, iar pe soț îl vor implica în această situație, precum și pe părinți. Despre amenințare nu a scris plîngere, deoarece dorea să se termine totul mai repede. Cînd se afla la poliție auzea din alt cabinet cum soțul era maltratat.

De materialele dosarului:

procesul verbal din 10 februarie 2000, din care reiese că în regiunea str. Trandafirilor 13/4, or. Chișinău, a fost depistat automobilul CFU 374 RAF cu inscripția 903 „Ambulanță”, în salonul căruia erau pete de sînge, tuburi de cartușe, gloanțe;

la 24 martie 2000, în apartamentul nr. 27, str. Miorița 5/1, au fost depistate și ridicate 2 perechi de mănuși, 5 cagule și muniții. Potrivit expertizei judiciare-biologice din 05 mai 2000, urmele biologice de pe articolele de tricotaj puteau fi lăsate de Lencov și Obrucicov;

raportul de expertiză medico-legală din 11 februarie 2000, conform căruia decesul lui Grișenco a survenit în rezultatul multiplelor plăgi perforate, provocate de o armă de foc;

proces verbal de ridicare a cătușelor de la Chirtoacă și Dragan, cu care ei au fost încătușați și privați de libertate.

Conform informației computerizate, prezentate de compania „VOXTEL”, la 10 februarie 2000 Lungu I., utilizînd rețeaua de telefonie mobilă 291-08-608 în timpul săvîrșirii omorului lui Grișenco, a conversat pe linia de ieșire cu Radulov și Golînschii, care au utilizat legătura de telefonie mobilă „VOXTEL” 291-10-004 în intervalul ora 12:35; 12:38; 12:47; 13:32; 4:02 pe linia de recepționare, precum și cu Radulov și Golînschii la 12:48; 13:31 cu Stasiucov, Carabanov la telefonul 291-36-560 pe linia de ieșire la 12:39; 12:41; 13:33; 14:02.

Stasiucov și Carabanov, la 10 februarie 2000, utilizînd legătura de telefonie mobilă „VOXTEL” 291-36-560 în timpul omorului lui Grișenco, au conversat pe linia de ieșire cu Radulov și Golînschii, care au utilizat legătura mobilă cu numărul 291-10-004 în perioada 12:38; 13:29; 13:54 și pe linia de recepționare cu Golînschii și Radulov la 12:26; 12:28; 12:40; 12:43; 12:46; 12:54; 13:11; 13:55; 13:56; 13:59; 14:00; 14:02; 14:03 cu Levița V., care, împreună cu Levița P. au utilizat legătura mobilă 291-27-804 pe linia de ieșire în perioada de timp 12:55;

13:16; 13:21; 13:28 și pe linia de recepționare la 13:02; 13:17; 13:19; 13:24; 13:43, pe linia de recepționare cu Lungu la 12:39; 12:41; 13:33; 14:02.

Golînschii, în comun cu Radulov, la 10 februarie 2000, utilizînd rețeaua de telefonie mobilă „VOXTEL” 291-10-004, în timpul săvîrșirii omorului lui Grișcenco au conversat cu complicii săi: Lungu 29-08-608 pe linia de ieșire la 12:48; 13:31; 14:01 și pe cea de recepționare la 12:35; 12:38; 12:57; 13:32; 14:02, cu Stasinov și Carabanov la numărul 291-36-560 pe linia de ieșire la 12:26; 12:28; 12:40; 12:43; 12:46; 12:54; 13:11; 13:55; 13:56; 13:59; 14:00; 14:02; 14:04, pe linia de recepționare la 12:38; 13:29; 13:54 cu Levița V. și Levița P. la numărul 291-27-804 pe linia de ieșire la 12:42.

Levița V., la 10 februarie 2000, în timpul săvîrșirii omorului lui Grișcenco, a utilizat legătura de telefonie mobilă 191-27-804 (același telefon îl folosea și Levița P.) și a dus convorbiri cu Carabanov și Stasiucov pe linia de ieșire la 13:02; 13:17; 13:19; 13:24; 13:43, pe cea de recepționare la 12:55; 13:16; 13:28; cu Golînschi și Radulov pe numărul 291-10-004 pe linia de recepționare la 12:42.

Pregătirea și tentativa de omor asupra lui A. Babuc:

De partea vătămată Babuc Anatolie, care a declarat că pe inculpații Levița Pavel și Levița Vitalie nu-i cunoaște. În luna august 1999 a participat la pornirea cauzei penale de contrabandă comisă de firma „Aridon”, din mun. Chișinău. Dosarul a fost solicitat de procuratura mun. Chișinău, a fost clasat și marfa eliberată. El activa pe atunci șef al serviciului poliției economice a Comisariatului General de Poliție Chișinău. Nefiind de acord cu decizia procuraturii, avînd în procedură un dosar operativ, prin intermediul Interpolului a solicitat partea turcească, exportatorul mărfii „Aridon” și a primit răspuns că documentele prezentate de firma „Aridon” sunt false. A fost pornită o cauză penală pe fals de documente, fapt ce l-a pus în gardă pe șeful firmei Mircea Botnaru. Acesta a apelat la frații Levița prin intermediul autorității lumii criminale, care asigură protecția firmei în cauză. Ulterior, în vara anului 2000, unii membri ai grupării criminale au arătat că la locul de trai al său, au stat în ambuscadă pentru a-l împușca. Tentativa de omor a avut loc prin luna februarie anul 2000. Acțiunile infractorice nu au fost duse pînă la capăt din motivul că el se afla în concediu. Timp de 10 zile el nu a ieșit din casă. El a aflat că frații Levița au stabilit toate datele lui de anchetă, locul aflării apartamentului din mun. Chișinău și a căsuței de vară, au urmărit timp de cîteva zile deplasarea lui de la serviciu și invers.

Martorului Lencov și Obrucicov, în ședință de judecată nu au recunoscut vina sa și a fraților Levița în tentativa de omor asupra lui Babuc. Însă instanța a pus la baza sentinței depozitiile lor de la urmărirea penală.

Astfel, la 04 iulie, 31 octombrie, 07 noiembrie și 02 decembrie 2000, Lencov a indicat că Stasiucov i-a arătat casa din or. Durlești și a doua adresă din mun. Chișinău, str. Albișoara, unde locuia partea vătămată, deplasîndu-se cu automobilul fraților Levița. Ei trebuiau să-l cunoască pe Babuc la față de aceea îl așteptau lîngă casa sa. Peste cîteva zile, însă, au fost toți reținuți.

La 08 noiembrie și 04 decembrie 2000, Obrucicov a declarat că frații Levița i-au spus că trebuie omorît polițistul Babuc. Împreună cu Stasiucov se deplasau în or. Durlești, unde îl așteptau pe polițist lîngă casa lui.

Apartenența la organizație criminală și participarea la activitatea ei:

De declarațiile lui Levița Pavel depuse în calitate de învinuit la 16 noiembrie 2000, că se cunoaște cu Radulov I., Stasiucov P., Golînschi E., Pascari A., Guzun D., Obrucicov S., Carabanov O., că împreună cu aceștia a participat la comiterea infracțiunilor ca făptuitor, îndeplinind cerințele organizatorilor. În luna martie 1999, a participat împreună cu complicii la tentativa de omor asupra lui Grișcenco și Jdanov.

De declarațiile lui Radulov I., Stasiucov P., Obrucicov S. și Lencov, că ei au participat la comiterea infracțiunilor imputate inculpaților Levița P. și Levița V.

De materialele dosarului:

procesul-verbal din 30 martie 1999, că pe teritoriul profilactoriului „Constructorul” au fost depistate automobilele: „Moskvici” cu n/î CAN-510, străpuns de gloanțe, și „Renault” cu n/î CES 498, cu deteriorări cauzate de la împușcături din armă de foc, gloanțe și tuburi de cartușe;

procesul verbal din 30 martie 1999, conform căruia în scara blocului nr. 5 de pe bd. Dacia au fost depistate haine, obiecte de pus pe cap și un automat cu calibru 5,45 mm.;

procesul-verbal din 06 mai 1999, că pe teritoriul din apropierea profilactoriului „Constructorul” a fost depistat un automat cu calibru 7,62 mm., cu magazie încărcată cu 16 cartușe;

raportul de expertiză din 05 iunie 2000, conform căruia scurta și chipiul depistate în scara casei nr. 5 de pe bd. Dacia, pot aparține lui Obrucicov;

raportul de expertiză balistică din 24 mai 1999, că 10 tuburi de cartușe ridicate la fața locului, au fost împușcate din automatul AKM, depistat pe sectorul din apropierea profilactoriului „Constructorul”;

raportul de expertiză balistică din 20 aprilie 1998, conform căruia 6 tuburi de cartușe ridicate de la locul faptei, au fost împușcate din automatul depistat în scara casei nr. 5 de pe bd. Dacia;

procesul verbal din 18 septembrie 1999, că pe autostrada Speia - Bulboaca a fost depistat un „Jeep”, cu urme de împușcături și cadavrul lui Simonov O. De la fața locului au fost ridicate tuburile de cartuș și gloanțe;

raportul de expertiză criminalistică din 24 septembrie 1999, că tubul de cartuș ridicat de la locul comiterii infracțiunii, este parte a unui glonț militar de calibrul 7,62 și 5,45 mm.;

raportul de expertiză medico-legală din 31 octombrie 2000, conform căruia la Motanshii au fost depistate plăgi provocate de armă de foc, adică leziuni corporale mai puțin grave;

raportul de expertiză balistică din 12 octombrie 2000, conform căruia glonte depistat la 17 decembrie 1999, la intrarea în scara nr. 1 a casei 17/7 din str. Cuza Vodă, a fost împușcat din carabina de model „Tigr”, care a fost găsită în ap. nr. 27, casa 5/1, str. Miorița, apartament închiriat de frații Levița;

procesul-verbal din 17 decembrie 1999, că lângă stația de apă de pe str. Independenței 38/2 a fost depistat automobilul „Audi-100”, cu n/î STAG-924;

procesul-verbal din 30 ianuarie 2000, conform căruia la locul faptei au fost găsite 2 gloanțe, 2 tuburi de cartușe și un glonț de calibrul 9 mm.;

raportul de expertiză medico-legală din 03 aprilie 2000, că la Panasiuc au fost depistate plăgi, provocate de o armă de foc, la cap și la picior, adică leziuni corporale grave;

datele despre utilizarea legăturii de telefonie mobilă „VOXTEL”, de către complici la comiterea infracțiunilor.

Instanța de fond a considerat că declarațiile inculpaților Levița Pavel și Levița Vitalie, privind nerecunoașterea vinovăției în comiterea infracțiunilor imputate, sunt declarative, depuse cu scopul evitării răspunderii penale, fiindcă se combat prin probele susmenționate.

Instanța a specificat că, chiar dacă la urmărirea penală Radulov I., Stasiucov P., Obruciov S., Golînschii E., Lungu I., Lencov V. au depus declarații de recunoaștere a infracțiunilor comise fiind în stare de arest, aceste declarații sunt veridice, fiindcă au fost depuse în condițiile legii, cu participarea apărătorilor, declarațiile corespund circumstanțelor cauzei, se completează între ele, inclusiv prin reproducerea declarațiilor la fața locului și se confirmă prin probele administrate.

Mai mult în privința lui Radulov I., Stasiucov P., Obruciov S., Golînschii E., Lungu I., Lencov V. sentințele de condamnare, în care se cuprind și infracțiunile comise în coparticipare cu inculpații Levița P. și Levița V., au devenit irevocabile, au fost executate sau se află la etapa de executare.

Astfel, prin sentința Curții de Apel a Republicii Moldova din 07 octombrie 2003 au fost condamnați Radulov I. și Stasiucov P., iar prin sentința din 16 aprilie 2002 au fost condamnați Golînschii E., Lungu I., Lencov V., Jecov V., inclusiv pentru infracțiunile comise în coparticipare cu inculpații Levița P. și Levița V., pentru tentativa de omor asupra lui Grișcenco și Jdanov, tentativa de omor asupra lui Florea, Panasiuc, comiterea de către Radulov I., Levița V. și alți complici a omorului lui Grișcenco, privarea de libertate a lui Grișcenco, Dragan și Chirtoacă.

La stabilirea pedepsei inculpaților instanța de fond, în corespundere cu prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, a ținut cont de caracterul și gradul pericolului social al infracțiunilor comise, de faptul că au survenit urmări grave – decesul persoanelor în circumstanțe agravante.

Totodată, instanța a ținut cont de circumstanțele atenuante, prevăzute la art. 76 alin. (1) lit. 1) Cod penal - depășirea termenului rezonabil pentru examinarea cazului, neprovocată de făptuitori și că inculpații anterior nu au fost condamnați.

De asemenea, instanța a luat în considerare încălcările drepturilor inculpaților la urmărirea penală sub aspectul aplicării torturii asupra lor în scopul dobândirii declarațiilor și sub aspectul neluării măsurilor eficiente pentru investigarea plîngerilor acestora referitor la maltratare, fapt constatat prin hotărîrea Curții Europene.

Instanța a remarcat că astfel de circumstanțe constituie motiv pentru reducerea pedepsei inculpaților, în corespundere cu prevederile art. 385 alin. (4) Cod de procedură penală.

Totodată, inculpatului Levița Pavel urmează a-i fi stabilită o pedeapsă mai blîndă, decît lui Levița Vitalie, fiindcă ultimul a comis mai multe infracțiuni și respectiv prezintă un pericol social mai sporit.

8. Procurorul a declarat recurs ordinar, denumit: „*apel*”, în care solicită casarea sentinței în latura pedepsei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Levința Vitalie și Levința Pavel să fie condamnați în baza art. 74/2 alin. (2), 88 pct. 1), 4), 6), 7), 8), 9), 15, 88 pct. 1), 4), 6), 8), 39 Cod penal (1961), la câte 18 ani închisoare, fiecare.

Procurorul a invocat că nu contestă calificarea acțiunilor inculpaților, însă consideră că măsurile de pedeapsă stabilite inculpaților sunt prea blânde în raport cu faptele comise de ei, cu circumstanțele agravante, ca săvârșirea infracțiunii prin orice formă de participare, săvârșirea infracțiunii cu folosirea armei, a munițiilor, a substanțelor explozive ori a dispozitivelor ce le imită, a mijloacelor tehnice special pregătite.

La fel, instanța de fond a interpretat eronat prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal.

Argumentul instanței, că organul de urmărire penală nu a verificat faptul maltratării inculpaților este neîntemeiat, deoarece Curtea Europeană pentru apărarea drepturilor Omului, prin hotărârea sa, i-a recompensat odată pe inculpați, iar aplicarea de către instanță a prevederilor art. 385 alin. (4) Cod de procedură penală, este o dublă recompensă pentru aceiași încălcare.

Mai mult, de către Procuratura mun. Chișinău a fost emisă o ordonanță de neîncepere a urmăririi penale pe acest fapt, act procedural, care potrivit materialelor cauzei, nici de către inculpați și nici de către apărătorii săi nu a fost atacat la judecătorul de instrucție, fapt ce dovedește că adresarea la CtEDO a fost una formală, mai ales că la momentul efectuării urmăririi penale o asemenea practică nici nu era elaborată în Republica Moldova.

În drept, recursul ordinar este întemeiat pe prevederile: „*art. 400, 401, 402, 405 Cod de procedură penală*”.

8.1. Au declarat recurs ordinar și avocații Veaceslav Țurcan și Maxim Belinschi, în care cer casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpații să fie achitați: „*din cauza lipsei în acțiunile acestora a faptelor infracțiunilor incriminate și din cauză că infracțiunile incriminate nu au fost comise de ei*”.

Recurenții au indicat că:

a) în ședințele de judecată inculpații au refuzat să susțină declarațiile auto-incriminatorii, date anterior în cadrul anchetei preliminare, ca fiind depuse sub aplicarea torturii, fapt confirmat prin Hotărârea CtEDO din 16 decembrie 2008. Depozițiile date de ei în timp ce aceștia se aflau în custodia poliției urmau a fi apreciate critic, deoarece aflarea lor în continuare în custodia poliției după ce au fost supuși torturii reprezintă o continuare a torturii, respectiv continuarea violării art. 3 din Convenție (*pct. 75 din Hotărârea CEDO Levința vs Moldova din 16.12.2008*). În acest context, nu pot fi admise ca probe de vinovăție pe dosar declarațiile date de ei anterior, pe episoadele incriminate.

În sentință este reprodus un citat din pct. 101-106 al Hotărârii CtEDO din 16.12.2008 (*cauza Levința contra Moldovei*), care vine în contradicție directă cu motivele fundamentale al instanței de judecată pentru condamnarea inculpaților. Frații Levința, și după dățile de 01-08 noiembrie 2000 au continuat să fie în

custodia poliției, sub controlul deplin al celor colaboratori de poliție care anterior i-au maltratată pe ambii. Acest fapt presupune în sine o continuare a maltratării lor, contrar art. 3 din CEDO (pct. 75 din Hotărîrea CEDO *Levința vs Moldova*). Tot timpul cît frații Levința se aflau în custodia statului, în IDP de la Comisariatul de poliție din Chișinău, de pe str. Tighina nr. 6, ei nu aveau întrevederi confidentiale cu apărătorii lor, pe tot parcursul urmăririi penale vorbeau la întrevederi numai prin telefon, și se vedeau numai prin paravanul de sticlă, ceea ce reprezintă o gravă încălcare a dreptului la apărare eficientă, precum și a garanției de a avea întrevederi confidentiale în realitate.

În sentință este menționat, că instanța va expune în baza sentinței declarațiile inculpatului Levința Pavel, depuse de către el la audierea în calitate de învinuit la data de 16.11.2000, cu participarea apărătorului său, deoarece au fost depuse în condițiile legii. Această idee judecătorească de mai multe ori au formulat-o în textul sentinței atacate. Dar reamintim că aceste afirmații sunt în contradicție directă cu constatările CEDO pe 2 dosare deja examinate: *Levința vs Moldova* și *Popovici vs Moldova*;

b) din materialele dosarului penal nu rezultă că inculpații ar fi comis careva infracțiuni, la materialele dosarului nu există probe directe, pertinente, concludente și admisibile ce ar demonstra contrariul.

„Ulterior am trecut pas cu pas episoadele incriminate fraților Levința Pavel și Levința Vitalie. Vedeți în acest sens în dosarul penal textul pledoariei noastre în apărarea inculpaților Levința Pavel și Levința Vitalie în Curtea de Apel Chișinău”.

Nici unul din martorii audiați nu au oferit declarații în baza cărora s-ar putea de constatat cu certitudine că ei au comis vre-o infracțiune.

Nici un martor audiat pe cauză penală, nu indică direct la frații Levința ca fiind făptașii infracțiunilor pentru care sunt condamnați. Toți au afirmat în ședințele de judecată că nu-i cunosc pe frații Levința, și nu au văzut făptașii infracțiunilor. Mai mult, în cazul unor martori, ca spre exemplu Lupu (ex Osoianu) Ilinca, care au declarat că au fost impuși să-i denunțe calomnios pe frații Levința: *„vezi textul dezbaterilor avocaților”*, instanța de judecată urma să se autosesizeze și să emită o încheiere interlocutorie în adresa Procuraturii Generale pe acest caz, precum și pe cazul audierii minorilor în lipsa pedagogului și a părinților, etc.

Ca urmare, inculpații nu puteau fi condamnați în baza probelor prezentate de procurori, iar toate dubiile și neînțelegerile urmau să fie interpretate de către instanța de judecată doar în favoarea inculpaților.

În lumina probelor existente pe dosar, a avut loc o eroare judiciară în privința inculpaților, bazată pe aprecierea incorectă a probelor. *„În dezbaterile judiciare, noi avocații, în detaliu ne-am expus poziția noastră, și ea rămîne neschimbată”*;

c) sentința atacată nu este una motivată, deoarece este bazată pe probele părții învinuirii, obținute cu aplicarea ilegală a forței fizice, cu aplicarea torturii nu numai în privința fraților Levința Pavel și Vitalie, dar și în privința altor persoane învinuite în comiterea aceluiași infracțiuni, cum ar fi pe cauza Popovici contra Moldovei (cererea nr.289/04 și 41194/04) în cadrul căreia s-a dovedit categoric că

a avut loc un tratament inuman, și s-a aplicat tortura la fel ca și în privința fraților Levința.

Argumentele invocate de către apărători au fost nemotivat respinse.

La 07 noiembrie 2011, Plenul Curții Supreme de Justiție în baza recursului în anulare a Procurorului General al RM a emis hotărârea prin care s-a menținut decizia din 21 ianuarie 2010 a Curții Supreme de Justiție în partea menținerii sentinței de achitare în privința lui Guzun Dumitru și Popovici Petru pe toate episoadele de omor și tentativă de omor, apartenența la gruparea criminală, infrațiuni incriminate inclusiv și fraților Levința Pavel și Vitalie, pe marginea cărora în mare parte procurorul a afirmat în textul dezbaterilor judiciare că Levința Pavel și Levința Vitalie au comis episoadele descrise împreună cu Guzun Dumitru.

Martorii Golînschii E., Obrucicov S., Lencov V. și Radulov I. nu au susținut declarațiile date la urmărire penală, menționând că au fost constrânși fizic și psihic.

Că au făcut apel către instanța de judecată să aplice același standard aplicat de Curtea Supremă de Justiție a RM pe hotărârile judecătorești emise pe marginea condamnării lui Popovici Petru și Guzun Dumitru, dar nu au fost auziți. În sentința atacată instanța nici nu s-a expus asupra acestui argument al părții apărării și a argumentat vinovăția inculpaților prin declarațiile date la urmărire penală de către persoanele audiate în calitate de martori, precum sunt: Lungu Iurie, Golînschii Eduard, Obrucicov, Lencov, Radulov Iurie, Lupu Ilinca, Stasiukov Petru, pe când declarațiile acelorași persoane date la urmărire penală au fost apreciate critic de Colegiul Penal al Curții Supreme de Justiție pe cauza penală de învinuire a lui Popovici Petru și Guzun Dumitru, ce a condus la achitarea ultimilor pe capetele de acuzare privind comiterea omorurilor și tentativelor de omor a mai multor persoane, pe unele din episoade fiind condamnați și frații Levința. De fapt, avem 2 hotărâri judiciare, diametral opuse, pe aceeași învinuire, în privința diferitor inculpați;

d) referitor la descifrările convorbirilor telefonice - nu este clar cum au apărut ele în dosarul penal, fiind încălcate garanțiile procesuale prevăzute de Codul de procedură penală, în redacția anului 1961, și anume trebuia să fi existat sancțiunea procurorului, pentru a fi ridicate descifrările. Din materialele dosarului nu rezultă existența acestei sancțiuni. Mai mult, nu există o ordonanță motivată a anchetatorului (conform prevederilor art. 147-149 CPP în redacția 1961). Potrivit alin. (3) a art. 55 Cod de procedură penal (1961) - toate probele adunate sau acumulate cu încălcarea normelor procesual-penale nu au valoare juridică și urmează a fi desconsiderate.

Toate descifrările convorbirilor telefonice au fost efectuate cu ignorarea normelor de drept. Prin urmare ele sunt nule și urmează să fie excluse din sumarul probelor. În sentința atacată acest argument al părții apărării nu este combătut;

e) pe mai multe episoade în sentința atacată se menționează că vinovăția inculpaților se confirmă și prin tuburile și armele ridicate de la fața locului și cercetate în cadrul cauzei penale. Însă după cum ne-am expus în dezbaterile judiciare, nici un tub, glonte sau armă pe nici un episod nu dovedesc vinovăția lor, deoarece toate aceste probe au fost ridicate și cercetate cu grave abateri de la

garanțiile procesuale: „*vedeți textul dezbaterilor judiciare*”. În sentința atacată nu au fost combătute aceste argumente.

În drept, recursul ordinar este întemeiat pe temeiul din art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, că: „*a avut loc o eroare gravă de fapt, avînd drept consecință pronunțarea unei sentințe vădit neîntemeiate*”.

9. Judecînd recursurile ordinare pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal lărgit face următoarele concluzii.

În primul rînd, în corespundere cu prescripțiile art. I pct. 142, art. II alin. (5) din Legea pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală al Republicii Moldova, nr. 66, din 05 aprilie 2012, în vigoare de la 27 iulie 2012, a fost abrogat pct. 2) alin. (1) din art. 437 Cod de procedură penală, care prevedea o procedură specială de atac cu recurs a sentințelor pronunțate de curțile de apel, și prevăzut că asemenea recursuri urmează a fi examinate în continuare de către Curtea Supremă de Justiție conform prevederilor în vigoare ale Codului de procedură penală.

Pe lîngă aceasta, potrivit art. 3 alin. (1) Cod de procedură penală, în desfășurarea procesului penal se aplică legea care este în vigoare în timpul judecării cauzei în instanța judecătorească.

Consecutivitatea normelor enunțate relevă că hotărîrea pronunțată în primă instanță de curtea de apel, poate fi supusă recursului ordinar, pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, care se judecă conform prevederilor titl. II cap. IV secț. a 2-a § 1 Cod de procedură penală și doar în temeiurile prevăzute la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală.

Totodată, conform art. 424 alin. (2), 429 alin. (1), 430 alin. (5), 434 Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să fie motivată, să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărîrii atacate în acest sens. Instanța de recurs, se pronunță doar în limitele motivelor invocate în recurs.

În aspectul vizat se reține că în pofida prevederilor enunțate, în recursul ordinar al procurorului, denumit: „*apel*” și fondat în drept pe prevederile: „*art. 400, 401, 402, 405 Cod de procedură penală*”, care reglementează procedura de judecare a apelului, nu este specificat nici un temei de drept pentru recursul ordinar din cele nominalizate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, fiind omisă totalmente și argumentarea ilegalității hotărîrilor contestate în acest sens, cu indicarea unor concrete erori de drept la capitolul vizat (*pct. 8 din prezenta decizie*).

Astfel, recursul ordinar al procurorului este unul absolut neîntemeiat, deoarece nu întrunește condițiile legale de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al procurorului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica și care ar agrava situația inculpaților.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decît interesele legii.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecînd recursul, instanța îl respinge ca inadmisibil, în cazul în care se constată că el este neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul procurorului este neîntemeiat, el urmează a fi respins ca inadmisibil.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 434 Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanța de fond, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței. Judecând recursul declarat, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție verifică legalitatea hotărârii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei se reține că recursul ordinar al avocaților este fondat în drept pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

Din categoria temeiurilor stipulate în acest articol doar unul este clar evidențiat în recursul vizat, adică că: *„a avut loc o eroare gravă de fapt, avînd drept consecință pronunțarea unei sentințe vădit neîntemeiate”* (pct. 8.1 din prezenta decizie).

Potrivit art. art. 6 pct.11¹), 429 alin. (1), 430 alin. (5) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau, sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor. Cererea de recurs trebuie să fie motivată, să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

La capitolul dat se reține că în respectivul recurs este omisă în totalitate argumentarea erorii grave de fapt prin prisma legii enunțate.

Mai mult, în cazul motivelor din recurs reproduse la lit. **b)** și **e)** pct. **8.1** din prezenta decizie, recurenții au utilizat sugestii de felul: *“vedeți în acest sens în dosarul penal textul pledoariei noastre..., vezi textul dezbatărilor avocaților..., în debaterile judiciare, noi avocații, în detaliu ne-am expus poziția noastră și ea rămîne neschimbată..., vedeți textul dezbatărilor judiciare”*, care contravin esenței condițiilor de drept ale unui recurs ordinar. Or, argumentarea ilegalității hotărârii atacate trebuie, în corespundere cu normele menționate mai sus, să se conțină în recursul declarat, dar nu în alte eventuale acte procesuale ale dosarului penal, pe care instanța de recurs ar urma să le selecteze din oficiu la propunerea recurenților (pct. 8.1 din prezenta decizie).

Pe lângă aceasta, privitor la motivele invocate în recurs și reproduse la lit. **d)** pct. **8.1** din prezenta decizie, recurenții nu au indicat la concret care descifrări ale convorbirilor telefonice ar fi fost ilegal administrate și care dispoziții concrete prescrise în art. 147-149 Cod de procedură penală (1961) ar fi fost încălcate. Or, aceste norme de procedură penală conțin mai multe aliniate și reguli privind doar efectuarea percheziției, și ridicării, iar instanța de recurs nu este abilitată să

presupună la care din ele se referă recurenții și de ce ei consideră că aceste norme reglementează acțiunile organului de urmărire penală în domeniul descifrării convorbirilor telefonice.

Este de menționat și faptul că argumentele invocate în recurs și reproduse la lit. c) pct. 8.1 din prezenta decizie sunt fondate pe hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție din 07 noiembrie 2011 denaturant interpretată, deoarece prin această hotărâre nu a fost menținută decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 21 ianuarie 2010: *„în partea menținerii sentinței de achitare în privința lui Guzun Dumitru și Popovici Petru pe toate episoadele de omor și tentativă de omor, apartenența la gruparea criminală, infracțiuni incriminate, inclusiv și în privința fraților Levința Pavel și Levința Vitalie, pe marginea cărora în mare parte procurorul a afirmat în textul dezbaterilor judiciare că Levința Pavel și Levința Vitalie au comis episoadele descrise împreună cu Guzun Dumitru”*, iar declarațiile martorilor: *„Lungu Iurie, Golînschii Eduard, Obrucicov, Lencov, Radulov Iurie, Lupu Ilinca, Stasiukov Petru, date la urmărirea penală au fost apreciate critic de Colegiul Penal al Curții Supreme de Justiție pe cauza penală de învinuire a lui Popovici Petru și Guzun Dumitru, ce a condus la achitarea ultimilor pe capetele de acuzare privind comiterea omorurilor și tentativelor de omor a mai multor persoane, pe unele din episoade fiind condamnați și frații Levința, fiind 2 hotărâri judiciare diametral opuse pe aceeași învinuire, în privința diferitor inculpați”*, dar tocmai a fost casată decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 21 ianuarie 2010 în partea nominalizată și dispusă rejudecarea cauzei în această parte de către Curtea Supremă de Justiție în ordinea recursului împotriva hotărârilor judecătorești pentru care nu este prevăzută calea de atac apelul, în alt complet de judecată.

Totodată, cu referire la argumentul că: *„martorii Golînschii E., Obrucicov S., Lencov V. și Radulov I. nu au susținut declarațiile date la urmărirea penală, menționând că au fost constrânși fizic și psihic”*, se reține că legislația procesual penală națională nu obligă instanțele de judecată să investigheze acuzațiile martorilor și persoanelor neinculpate în cauza de pe rol, privind aplicarea față de ei a constrângerii fizice și psihice în cadrul propriilor cauze penale, hotărârile judecătorești în privința lor pe aceste cauze fiind irevocabile, adică avînd puterea lucrului judecat.

Prin urmare, în aspectul și în partea vizată, adică a motivelor invocate și reproduse la lit. b), e), c) și d) din prezenta decizie, recursul avocaților nu întrunește condițiile legale de conținut și este absolut neîntemeiat.

În al treilea rînd, cu referire la argumentul specificat în recursul ordinar că: *„sentința atacată nu este una motivată”*, care poate fi echivalent cu temeiul din art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală - hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, cît și în baza prescripției conținute în art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, că instanța de recurs este în drept să judece cauza și în baza temeiurilor neinvocate, dar fără a agrava situația persoanei inculpate, se atestă următoarele erori de drept comise de instanța de fond.

Astfel, cu referire la argumentele invocate în recurs și reproduse la lit. a) pct. 8.1 din prezenta decizie, se reține că instanța de fond a pus la baza sentinței de

condamnare inclusiv și declarațiile auto-incriminatorii ale inculpatului Levița Pavel din 16 noiembrie 2000, în care el l-a nominalizat în calitate de coparticipant și pe Levița Vitalie, deoarece acestea ar fi fost depuse în condițiile legii (*pct. 7 din prezenta decizie*).

Însă, conform procesului-verbal al ședinței de judecată și părții descriptive a sentinței contestate, inculpatul Levița Pavel a menționat în ședința instanței de fond că el a depus declarații auto-denunțătoare la 16 noiembrie și 01 decembrie 2000, în consecința constrângerii fizice și psihice, indicând metodele concrete de maltratare și numele colaboratorilor de poliție care au comis faptele de tortură față de el - Ivarlac, Railean, Ciobănaș, Stăvilă și Gusev (*v. 20, f.d. 17, pct. 7 din prezenta decizie*).

Potrivit art. 3 și 13 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, art. 10 alin. (3), (3/1), art. 11 alin. (9) Cod de procedură penală, nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante. În timpul desfășurării procesului penal, nimeni nu poate fi maltratată fizic sau psihic și sînt interzise orice acțiuni și metode care creează pericol pentru viața și sănătatea omului. Persoana reținută nu poate fi supusă violenței, amenințărilor sau unor metode care ar afecta capacitatea ei de a lua decizii și de a-și exprima opiniile. Sarcina probațiunii neaplicării torturii și a altor tratamente sau pedepse crude, inumane sau degradante îi revine autorității în a cărei custodie se află persoana privată de libertate, plasată la dispoziția unui organ de stat sau la indicația acestuia, sau cu acordul ori consimțământul său tacit. Orice persoană, ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de convenție au fost încălcate, are dreptul să se adreseze efectiv unei instanțe naționale, chiar și atunci cînd încălcarea s-ar datora unor persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale.

Aceste prevederi legale au fost ignorate de către instanța de fond. Or, în materialele cauzei lipsește probațiunea (ordonanța respectivă – de refuz în pornirea urmăririi penale, încetarea urmăririi penale, etc.) autorităților în a cărei custodie s-a aflat inculpatul Levița Pavel la 16 noiembrie 2000, fiind privat de libertate, despre inexistența faptului aplicării față de el a constrângerii fizice și psihice.

Prin ordonanța din 10 martie 2011, procurorul a dispus: “*Încetarea urmăririi penale pe cauza nr. 2010028145, cu privire la maltratarea cet. Levița Pavel și Levița Vitalie de colaboratorii CGP mun. Chișinău, Virgil Ceobănaș Maștei, Scurtu Veaceslav Vasile, Gusev Valerian Vladimir, Railean Vadim, din motiv că fapta acestora nu întrunește elementele componenței de infracțiune prevăzută de art. 101/1 Cod penal (red. 1961)*” (*v. 19, f.d. 231*).

Însă, pe lângă faptul că în descriptivul acestei ordonanțe nu se regăsește cercetarea circumstanțelor din 16 noiembrie și 01 decembrie 2012, raportate la metodele concrete de maltratare și numele colaboratorilor de poliție care au comis faptele de tortură, dat fiind că urmărirea penală pe faptul maltratării inculpatului a fost încetată “*deoarece fapta nu întrunește elementele infracțiunii*”, dar nu pe motiv că “*nu există faptul infracțiunii*”, potrivit prevederilor art. 275 pct. 1) Cod de procedură penală, se impune o singură concluzie, că faptul infracțiunii de tortură aplicată față de inculpat există și acest fapt rămîne a fi unul neinvestigat pînă în prezent.

Mai mult, faptul că și la 16 noiembrie 2000, inculpatul Levița Vitalie a fost maltratată, rezultă clar și din constatările invocate în hotărârea CtEDO din 16 decembrie 2008, în cauza Levița vs Moldova, că după ce reclamanții au fost supuși torturii la 3-4 noiembrie 2000, ei aveau un temei rezonabil să le fie frică de posibila maltratare ulterioară de către aceeași polițiști, care dețineau controlul asupra cauzei și asupra acuzațiilor. Astfel, omisiunea de a-i transfera pe reclamanți la 4 noiembrie 2000 într-un loc sigur trebuie considerată o continuare a maltratării la care ei au fost supuși (*pct. 75*); La 20 decembrie 2000, Levița Pavel a cerut asistență medicală pentru mîna sa, simțind că aceasta și-a pierdut funcționalitatea în consecința maltratărilor, însă el nu a primit nici o asistență și nici un răspuns (*pct. 76, 85*); Prin supunerea reclamanților la tortură, la 4 noiembrie 2000 și omisiunea de a-i transfera **ulterior** într-un loc sigur, omisiunea de a investiga în mod corespunzător plîngerile lor credibile cu privire la maltratare și de a le acorda asistență medicală necesară, autoritățile au încălcat prevederile articolului 3 al Convenției (*pct. 92*); După maltratarea inculpaților la 4 noiembrie 2000 și după obținerea la 5 noiembrie 2000, ca urmare a acesteia, a probelor, autoritățile, în mod conștient, i-au lăsat pe reclamanți sub controlul deplin al celor care i-au maltratată. Acest lucru în sine a **constituit o continuare a maltratării**, contrar articolului 3 (*pct. 102*); declarațiile obținute de la reclamanți în astfel de circumstanțe, ca urmare a torturării lor și în timp ce ei au fost lipsiți de orice asistență din partea avocaților lor, și confrunțați cu o lipsă totală de reacție din partea autorităților la plîngerile avocaților lor cad sub categoria declarațiilor care nu ar trebui niciodată să fie admise în procedurile penale, deoarece folosirea unor astfel de probe ar face astfel de proceduri inechitabile (*pct. 102*). Curtea a hotărât că a avut loc o violare a art. 3, art. 6 § 1, art. 6 § 3 și art. 13 ale Convenției în ceea ce privește maltratarea reclamanților la 4 noiembrie 2000 și omisiunea de a-i transfera ulterior într-un loc sigur, asistența medicală insuficientă acordată reclamanților, și omisiunea de a investiga, în mod corespunzător, plîngerile lor cu privire la maltratarea din anul 2000 (*pct. 2, 3, 4*).

În hotărârea din 02 februarie 2010, Plenul Curții Supreme de Justiție, casînd hotărârile judiciare precedente de condamnare a inculpaților la baza cărora au fost puse declarațiile auto-incriminatorii ale lui Levița Pavel din 16 noiembrie și 01 decembrie 2000, la fel a constatat faptul maltratării lui Levița Pavel și la 16 noiembrie 2000, referindu-se la jurisprudența CtEDO nominalizată și indicînd că inculpații au pretins că au fost maltratați de către organele de cercetare penală în timpul interogatoriului din 04 noiembrie 2000, **și ulterior**, referindu-se la rezultatele examinării medicale. Ca urmare a torturii, ei au fost impuși să facă declarații auto-incriminatorii, care nu au fost susținute în ședința de judecată. Plîngerea privind maltratarea nu a fost examinată în ședința de judecată. Adică instanța de fond nu a acordat deplină eficiență prevederilor art. 14, 271 și 272 Cod de procedură penală (1961), ceea ce echivalează cu nerezolvarea fondului cauzei, fapt care determină concluzia privind ilegalitatea și netemeinicia sentinței pronunțate. În sensul prevederilor art. 298 alin. (4) Cod de procedură penală, plîngerea lor urma să fie examinată de către procuror în modul prevăzut la art. 274 Cod de procedură penală, într-o procedură separată. În cauza dată a avut loc o

violare a art. 3, art. 6 § 1 din Convenție în ceea ce privește maltratarea inculpaților la 04 noiembrie 2000 și **omisiunea de a-i transfera ulterior într-un loc sigur, asistența medicală insuficientă acordată reclamantilor și omisiunea de a investiga, în mod corespunzător, plîngerile lor cu privire la maltratarea din anul 2000** (pct. 6 din prezenta decizie).

Împrejurările expuse relevă cu luciditate că declarațiile auto-incriminatorii ale inculpatului Levința Pavel din 16 noiembrie 2000 au fost obținute prin constrîngerea lui fizică și psihică, fiind violate drepturile ambilor inculpați garantate de art. 6 § 1 al Convenției, fiind ilegal puse la baza sentinței de condamnare a acestora de către instanța de fond și urmează a fi excluse din ansamblul de probe prezente pe cazul dat. Adică, în aspectul vizat hotărîrea atacată nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția de a pune la baza sentinței de condamnare a inculpaților declarațiile inculpatului Levința Pavel din 16 noiembrie 2000, iar recursul de pe rol în această parte este întemeiat.

Totodată, instanța de recurs consideră că doar această probă nu atrage după sine inechitabilitatea procesului în întregime, ea nefiind una decisivă. Celelalte probe administrate, conținute în partea descriptivă a sentinței atacate și reproduse la pct. 7 din prezenta decizie, fiind pertinente, concludente, utile și veridice, or acestea coroborează între ele și nu au fost supuse criticii în recursul ordinar în modul prevăzut de lege, pe motivele reiterate la pct. 9 din prezenta decizie.

În același timp, pornind de la aceste erori de drept constatate, comise de instanța de fond, cît și a prescripțiilor art. 385 alin. (4) Cod de procedură penală, că dacă în cursul judecării cauzei, s-au constatat încălcări ale drepturilor inculpatului, precum și s-a stabilit din vina cui au fost comise aceste încălcări, instanța examinează posibilitatea reducerii pedepsei inculpatului drept recompensă pentru aceste încălcări, instanța de recurs concluzionează că reducerea pedepsei aplicate inculpaților în baza art. 15, 88 pct. 1), 4), 6), 8) Cod penal (1961) cu 2 luni închisoare pentru fiecare constituie o modalitate adecvată de redresare a violării menționate.

În al patrulea rînd, conform art. 325 alin. (1), 389 alin. (4) pct. 3), 394 alin. (4) pct. 3), 395 alin. (1) pct. 2), 3), 436 alin. (4), 457 alin. (3) Cod de procedură penală, judecarea cauzei în primă instanță se efectuează numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu. La rejudecarea cauzei este interzisă aplicarea legii privind o infracțiune mai gravă decît numai dacă hotărîrea inițială a fost casată în baza recursului procurorului care a solicitat aplicarea legii privind o infracțiune mai gravă. În cazul expirării termenului de prescripție se adoptă o sentință de condamnare cu liberarea de pedeapsă. În dispozitivul sentinței de condamnare trebuie să fie arătate constatarea că inculpatul este vinovat de săvîrșirea infracțiunii prevăzută de legea penală, categoria și mărimea pedepsei aplicate inculpatului pentru infracțiunea constatată ca dovedită. În caz dacă instanța îl găsește pe inculpat vinovat, dar îl liberează de pedeapsă pe baza prevederilor respective ale Codului penal, ea este datoare să menționeze aceasta în dispozitivul sentinței.

Aceste prevederi legale la fel au fost ignorate de către instanța de fond.

Astfel, prin sentința contestată, instanța de fond a decis încetarea procesului

penal pe art. 290 alin. (1) Cod penal în privința inculpaților Levița Vitalie și Levița Pavel, iar în privința inculpatului Levița Vitalie și pe art. 166 alin. (1) Cod penal, în baza art. 332 alin. (1) Cod de procedură penală și art. 60 Cod penal, în legătură cu expirarea termenului de prescripție pentru tragere la răspundere penală (*pct. 7 din prezenta decizie*).

Însă, prin sentința din 16 aprilie 2002 inculpații nu au fost condamnați în baza art. 227 alin. (2) Cod penal (1961), deoarece aceste acțiuni se cuprind în dispoziția art. 74/2 alin. 2 Cod penal (1961), iar conform deciziei instanței de recurs din 22 octombrie 2002 a fost exclusă condamnarea lui Levița Pavel în baza art. 116 alin. 2 Cod penal (1961), deoarece comiterea acestei infracțiuni nu i-a fost imputată prin actul de învinuire. Procurorul nu a atacat hotărârile judecătorești în această parte, ele fiind casate doar în temeiul recursului în anulare al apărării și, astfel, instanța de fond neîntemeiat a revenit la învinuirea inculpaților pe aceste capete, constatând în fapt că ei au comis aceste infracțiuni (*pct. 1, 2, 4 și 5, 6 din prezenta decizie*).

Totodată, instanța de fond, în partea dispozitivă a sentinței atacate, nu a constatat vinovăția inculpaților de comiterea infracțiunii prevăzută la art. 166 alin. (1), 290 alin. (1) Cod penal, categoria și mărimea pedepsei aplicate inculpaților pentru această infracțiune și liberarea de pedeapsă, iar instanța de recurs nu poate corecta această eroare de drept, deoarece procurorul nu a atacat cu recurs sentința în partea vizată.

Prin urmare, hotărârea atacată nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază condamnarea inculpaților și încetarea procesului penal pe art. 290 alin. (1), 166 alin. (1) Cod penal.

Potrivit art. 391 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, în cazul în care există alte circumstanțe care exclud tragerea la răspundere penală se adoptă o sentință de încetare a procesului penal, iar conform art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. b) Cod de procedură penală, instanța admite recursul, casează hotărârea atacată și dispune încetarea procesului penal în cazurile prevăzute de Codul de procedură penală.

Dat fiind că încălcările normelor procedurale specificate, comise de către instanța de fond, constituie erori de drept, prevăzute în art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care exclud tragerea la răspundere penală a inculpaților, se impune soluția casării parțiale a sentinței contestate și încetării procesului penal privind învinuirea inculpaților Levița Vitalie și Levița Pavel de comiterea infracțiunii prevăzută la art. 290 alin. (1) Cod penal și a inculpatului Levița Vitalie de comiterea infracțiunii prevăzută la art. 166 alin. (1) Cod penal, pe motiv că există circumstanțe care exclud tragerea lor la răspundere penală.

În al cincilea rând, conform art. 107 alin. (1), 274, 275 alin. (1) lit. e) Cod de executare, 389 alin. (4) pct. 2) Cod de procedură penală, amnistia este actul ce are ca efect reducerea pedepsei aplicate. Prin stingerea executării pedepsei se stinge raportul juridic de executare a pedepsei penale, adică obligația condamnatului de a executa pedeapsa și dreptul organului de stat de a cere executarea pedepsei. Stingerea executării pedepsei are loc în cazul intervenirii unui

act de amnistie în cursul executării pedepsei. Sentința de condamnare se adoptă cu stabilirea pedepsei și cu liberarea de executarea ei în cazul amnistiei.

Normele de drept enunțate relevă că din termenul executării pedepsei aplicate inculpaților urmează să fie dedus termenul de 4 ani și 22 de zile închisoare, redus în cazul ambilor inculpați conform încheierilor Judecătorei Cahul din 15 septembrie 2004, în baza art. 10 alin. (1), lit. e) al Legii nr. 278-XV din 16 iulie 2004 „Privind amnistia în legătură cu aniversarea a X-a de la adoptarea Constituției Republicii Moldova”.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța îl admite, casează parțial hotărîrea atacată, rejudecă cauza și pronunță o nouă hotărîre, dacă nu se agravează situația condamnatului.

Circumstanțele expuse atestă astfel că, recursul de pe rol este parțial întemeiat, că erorile judiciare comise de instanța de fond pot fi corectate în instanța de recurs prin casarea parțială a deciziei atacate în latura pedepsei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri în acest sens, cu menținerea în rest a dispozițiilor sentinței atacate.

10. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 1), 2) lit. b), c), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de procuror împotriva sentinței Curții de Apel Chișinău din 07 noiembrie 2012, în cauza penală privind inculpații Levița Vitalie Ștefan și Levița Pavel Ștefan.

Admite recursul ordinar declarat de avocații Veaceslav Țurcan și Maxim Belinschi, în numele inculpaților Levița Vitalie Ștefan și Levița Pavel Ștefan, casează parțial sentința Curții de Apel Chișinău din 07 noiembrie 2012, rejudecă cauza și pronunță o nouă hotărîre.

Încetează procesul penal privind învinuirea inculpaților Levița Vitalie Ștefan și Levița Pavel Ștefan de comiterea infracțiunii prevăzute la art. 290 alin. (1) Cod penal, pe motiv că există circumstanțe care exclud tragerea lor la răspundere penală.

Încetează procesul penal privind învinuirea inculpatului Levița Vitalie Ștefan de comiterea infracțiunii prevăzute la art. 166 alin. (1) Cod penal, pe motiv că există circumstanțe care exclud tragerea lui la răspundere penală.

Levița Vitalie Ștefan se condamnă în baza art. 15, 88 pct. 1), 4), 6), 8) Cod penal (1961), cu aplicarea prevederilor art. 385 alin. (4) Cod de procedură penală, la 9 ani și 10 luni închisoare.

Se menține condamnarea lui Levița Vitalie Ștefan în baza art. 88 pct. 1), 6), 7), 8), 9) Cod penal (1961) la 15 ani închisoare și în baza art. 74/2 alin. 2 Cod penal (1961) la 7 ani închisoare.

În temeiul art. 39 Cod penal (1961), pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, se stabilește lui Levița Vitalie Ștefan pedeapsa definitivă de 15 ani și 10 luni închisoare, cu executarea pedepsei în

penitenciar de tip închis.

Termenul executării pedepsei lui Levița Vitalie Ștefan se calculează de la 02 mai 2013, deducându-se termenul deja executat al pedepsei de la 30 octombrie 2000 pînă la 04 februarie 2011 și de la 07 noiembrie 2012 pînă la 02 mai 2013, cît și termenul de 4 ani și 22 de zile închisoare, redus conform încheierii Judecătorei Cahul din 15 septembrie 2004, în baza art. 10 alin. (1), lit. e) a Legii nr. 278-XV din 16 iulie 2004 „Privind amnistia în legătură cu aniversarea a X-a de la adoptarea Constituției Republicii Moldova”.

Levița Pavel Ștefan se condamnă în baza art. 15, 88 pct. 1), 4), 6), 8) Cod penal (1961), cu aplicarea prevederilor art. 385 alin. (4) Cod de procedură penală, la 9 ani și 10 luni închisoare.

Se menține condamnarea lui Levița Pavel Ștefan în baza art. 88 pct. 6), 7), 8), 9) Cod penal (1961) la 14 ani închisoare și în baza art. 74/2 alin. 2 Cod penal (1961) la 7 ani închisoare.

În temeiul art. 39 Cod penal (1961), pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, se stabilește lui Levița Pavel Ștefan pedeapsa definitivă de 14 ani și 10 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

Termenul executării pedepsei lui Levița Pavel Ștefan se calculează de la 02 mai 2013, deducându-se termenul deja executat al pedepsei de la 30 octombrie 2000 pînă la 04 februarie 2011 și de la 07 noiembrie 2012 pînă la 02 mai 2013, cît și termenul de 4 ani și 22 de zile închisoare, redus conform încheierii Judecătorei Cahul din 15 septembrie 2004, în baza art. 10 alin. 1, lit. e) a Legii nr. 278-XV din 16 iulie 2004 „Privind amnistia în legătură cu aniversarea a X-a de la adoptarea Constituției Republicii Moldova”.

În rest, sentința se menține.

Decizia este irevocabilă, pronunțată în ședință publică la 30 mai 2013, ora 10.00.

Președinte	(semnătură)	Petru Ursache
Judecători	(semnătură)	Iurie Diaconu
	(semnătură)	Elena Covalenco
	(semnătură)	Valentina Clevadi
	(semnătură)	Sveatoslav Moldovan

Copia corespunde originalului,
Judecătorul

Iurie Diaconu